هو الابدع الابهی

سبحان الذی نزل الآیات لقوم یفقهون سبحان الذی ینزل الآیات لقوم یشعرون سبحان الذی یهدی من یشآء الی صراطه قل انی لصراط الله لمن فی السموات و الارض طوبی لقوم یسرعون سبحان الذی ینزل الآیات لقوم یعلمون سبحان الذی ینطق من جبروت الامر لا یعرفه الا عباد مکرمون سبحان الذی یحیی من یشاء بقوله کن فیکون سبحان الذی یرفع من یشاء الی سمآء الفضل و ینزل منها ما اراد علی قدر مقدور تبارک الذی یفعل ما یشاء بامر من عنده انه هو الحق علام العلوم تبارک الذی یلهم من یشاء ما اراد بامره المبرم المکنون تبارک الذی ینصر من یشآء بجنود الغیب انه لهو الفاعل لما اراد و انه لهو العزیز القیوم تبارک الذی یعز من یشآء بسلطان عزه و یؤید من یشآء کیف اراد طوبی لقوم یعرفون تبارک الذی قدر لکل شیء مقدارا فی لوح مخزون تبارک الذی نزل علی عبده ما تستضیء به الافئدة و العقول تبارک الذی نزل علی عبده من البلآء ما احترقت به اکباد الذین استقروا فی سرادق البقآء ثم قلوب المقربین تبارک الذی نزل علی عبده من سحاب القضآء سهام البلآء اذا یرانی فی صبر جمیل تبارک الذی قدر لعبده ما لا قدره لاحد من عباده انه لهو الفرد العزیز القیوم تبارک الذی نزل علی عبده من غمام البغضآء من اولی الاغضآء رماح القضآء اذا یراه فی شکر عظیم تبارک الذی نزل علی عبده ثقل السموات و الارض انا نحمده فی ذلک و لا یعرفه الا العارفون سبحان الذی اوقع جماله تحت مخالیب الغل من اولی الفحشآء انا نرضی بذلک و لا یدرکه الا المدرکون سبحان الذی اودع الحسین بین الاحزاب من الاعداء و یرد فی کل حین علی جسده رماح القهر و البغضاء انا نشکره علی ما قضی علی عبده المنیب المغموم فلما رأیت نفسی علی قطب البلآء سمعت الصوت الابدع الاحلی من فوق رأسی فلما توجهت شاهدت حوریة ذکر اسم ربی معلقة فی الهوآء محاذی الر أس و رأیت انها مستبشرة فی نفسها کان طراز الرضوان یظهر من وجهها و نضرة الرحمن تعلن من خدها و کانت تنطق بین السموات و الارض بنداء تنجذب منه الافئدة و العقول و تبشر کل الجوارح من

ظاهری و باطنی ببشارة استبشرت بها نفسی و استفرحت منها عباد مکرمون و اشارت باصبعها الی رأسی و خاطبت من فی السموات و الارض تالله هذا لمحبوب العالمین و لکن انتم لا تفقهون هذا لجمال الله بینکم و سلطانه فیکم ان انتم تعرفون و هذا لسر الله و کنزه و امر الله و عزه لمن فی ملکوت الامر و الخلق ان انتم تعقلون ان هذا لهو الذی یشتاق لقائه من فی جبروت البقآء ثم الذینهم استقروا خلف سرادق الابهی و لکن انتم عن جماله معرضون

ان یا ملأ البیان انتم ان لن تنصروه سوف ینصره الله بجنود السموات و الارض ثم جنود الغیب بامره کن فیکون و یبعث بارادته خلقا ما اطلع بهم احد الا نفسه المهیمن القیوم و یطهرهم عن دنس الوهم و الهوی و یرفعهم الی مقام التقدیس و یظهر منهم آثار عز سلطانه فی الارض کذلک قدر من لدی الله العزیز الودود

ان یا ملأ البیان اتکفرون بالذی خلقتم للقائه ثم علی مقاعدکم تفرحون و تعترضون علی الذی شعرة منه خیر عند الله عمن فی السموات و الارض ثم بنا تستهزئون ان یا ملأ البیان فأتوا بما عندکم لاعرف بای حجة آمنتم بمظاهر الامر من قبل و الیوم بای برهان تستکبرون فو الذی خلقنی من نور جماله ما وجدت غافلا اغفل منکم و عمیا اعمی عنکم انکم تستدلون لایمانکم بالله بما عندکم من الالواح لما نزلت الایات و اضآء المصباح کفرتم بالذی من قلمه قضت الامور فی لوح محفوظ تقرئون الآیات و تکفرون بمطلعها و منزلها کذلک اخذ الله ابصارکم جزاء اعمالکم ان انتم تشعرون و تکتبون الآیات فی العشی و الاشراق ثم عن منزلها انتم محتجبون اذا یریکم الملأ الاعلی فی سوء اعمالکم و یتبرئن منکم و انتم لا تسمعون و یستخبر بعضهم بعضا ما یقولون هولآء الحمرات و فی ای واد هم یرتعون اینکرون ما تشهد به ذواتهم ایغمضون عیونهم و هم ینظرون تالله یا قوم بافعالکم تحیرت سکان مدائن الاسمآء و انتم فی واد الجرز هائمون و لا تشعرون ان یا قلم الاعلی ان اسمع ندآء ربک من سدرة المنتهی فی البقعة الاحدیة النورآء لتجد نفسک علی روح و ریحان من نغمات ربک الرحمن و تکون مقدسا عن الاحزان من هذه النفحات التی تمر من شطر اسمی الغفور ثم ابتعث فی هذا الهیکل هیاکل الاحدیة لیحکین فی ملکوت

الانشآء عن ربهم العلی الابهی و یکونن من الذینهم بانوار ربهم یستضیئون انا قدرنا هذا الهیکل مبدء الوجود فی خلق البدیع لیوقنن الکل بانی اکون مقتدرا علی ما اشآء بقولی کن فیکون و فی ظل کل حرف من حروفات هذا الهیکل نبعث خلقا لا یعلم عدتهم الا الله المهیمن القیوم سوف یخلق الله منه خلقا لا تحجبهم اشارات الذینهم بغوا علی الله و هم یشربون فی کل الاحیان کوثر الحیوان الا انهم هم الفائزون اولئک العباد الذین استقروا فی ظل رحمة ربهم و ما منعهم المانعون یری من وجوههم نضرة الرحمن و یسمع من قلوبهم ذکر اسمی العزیز المکنون اولئک لو تفتح شفواتهم فی تسبیح ربهم یسبحن معهم من فی السموات و الارض و قلیلا من الناس ما هم یسمعون و اذا یذکرون بارئهم یذکرن معهم کل الاشیآء کذلک فضلهم الله علی الخلق و لکن الناس لا یعلمون و یتحرکون حول امر الله کما یتحرک الظل حول الشمس ان افتحوا الابصار یا ملأ البیان لعل انتم تشهدون و بحرکة هولآء یتحرک کل شیء و بسکونهم یسکن کل شیء ان انتم توقنون بهم یقبل الموحدون الی قبلة الآ فاق و ظهرت السکینة و الوقار بین الاخیار ان انتم تعلمون و بهم استقرت الارض و امطرت السحاب و نزلت مائدة القدس من سمآء الفضل ان انتم تفقهون اولئک حفظة امر الله فی الارض یحفظون جمال الامر من عجاج کل مشرک مبغوض و لا یخافن من انفسهم فی سبیل الله بل ینفقونها رجآء للقآء المحبوب و استعلائه بهذا الاسم المقتدر القادر العزیز القدوس ان یا هذا الهیکل قم بنفسک علی شان یقومن بقیامک کل الممکنات ثم انصر ربک بما اعطیناک من القدرة و الاقتدار ایاک ان تجزع حین الذی یجزع فیه کل الاشیآء کن مظهر اسمی القیوم ثم انصر ربک بما استطعت و لا تنظر الکائنات و ما یخرج من افواههم الا کندآء بعوضة فی واد ما حدد بالحدود ان اشرب کوثر الحیوان باسمی الرحمن ثم اسق المقربین من اهل هذا الرضوان ما ینقطعون به عن کل الاسماء و یدخلهم فی هذا الظل المبارک الممدود

ان یا هذا الهیکل انا حشرنا فیک کل الاشیاء عما خلق بین الارض و السماء و سئلناهم ما اخذنا به عنهم العهد فی ذر البقاء اذا وجدنا اکثرهم کلیل اللسان شاخصة الابصار و قلیلا ناضر الوجه طلق البیان و بعثنا من هولاء خلق ما کان و ما یکون اولئک کرم الله وجوههم عن التوجه الی

وجوه المشرکین و اسکنهم فی ظل سدرة نفسه و انزل علیهم سکینة الامر و ایدهم بجنود الغیب و الشهود ان یا عین هذا الهیکل لا تلتفتی الی السماء و ما فیها و لا الی الارض و من علیها انا خلقناک لجمالی ها هو هذا فانظری کیف شئت و لا تمنعی لحاظک عن جمال ربک العزیز المحبوب سوف نبعث بک اعینا حدیدة و ابصارا ناظرة یرون آیات بارئهم و یحولن النظر عن کل ما یدرکه المدرکون و بک نعطی قوة البصر لمن نشاء و ناخذ الذین منعوا عن هذا الفضل الا انهم من کأس الوهم یکرعون و لا یفقهون

ان یا سمع هذا الهیکل طهر نفسک عن نعیق کل ناعق مردود ثم استمع نغمات ربک انه یوحی الیک من جهة العرش انه لا اله الا انا العزیز المقتدر المهیمن القیوم سوف نبعث بک آذانا مطهرة لاصغاء کلمة الله و ما ظهر من مطلع بیان ربک الرحمن الا انهن یجدن ترنمات الوحی من هذا الشطر المبارک المحمود

ان یا لسان هذا الهیکل انا خلقناک باسمی الرحمن و علمناک ما کنز فی البیان و انطقناک لذکری العظیم فی الاکوان ان انطق بهذا الذکر البدیع و لا تخف من مظاهر الشیطان لانک خلقت لذلک بامری المهیمن القیوم و بک فتحنا اللسان بالبیان فیما کان و نفتح بسلطانی فیما یکون و بک نبعث السنا ناطقة کلها تتحرک بالثناء فی ملأ البقاء و بین ملأ الانشاء کذلک نزلت الآیات و قضی الامر من لدن مالک الاسماء و الصفات ان ربک لهو الحق علام الغیوب اولئک لا یمنعهم شیء عن ثناء بارئهم بهم یقومن الاشیاء علی ذکر مالک الاسماء بانه لا اله الا انا المقتدر العزیز المحبوب لا تنطق السن الذاکرین الا و یمدها هذا اللسان من هذا الرضوان و قلیلا من الناس ما هم یعرفون انْ من لسان الا و قد یسبح ربه و ینطق علی ذکره و من الناس من یفقه و یذکر و منهم من یذکرون و لا یفقهون

ان یا حوریة المعانی ان اخرجی من غرفات الکلمات باذن الله مالک الارضین و السموات ثم اظهری بطراز اللاهوت ثم اسقی خمر الجبروت بانامل الیاقوت لعل اهل الناسوت یطلعن بما اشرقت من افق الملکوت شمس البقآء بطراز البهآء و یقومن علی الثنآء بین الارض و السمآء فی ذکر هذا

الفتی الذی استقر علی عرش اسمه المنان فی قطب الجنان و من وجهه ظهرت نضرة الرحمن و عن لحظه لحظات السبحان و من شئونه شئونات الله المهیمن القیوم و ان لن تجدی احدا ان یاخذ من الید البیضآء الخمر الحمرآء باسم ربک العلی الاعلی الذی ظهر مرة بعد اولی باسمه الابهی لا تحزنی دعی هؤ لآء بانفسهم ثم ارجعی الی خلف سرادق العظمة و الکبریآء اذا تجدی قوما تستضیء انوار وجوههم کالشمس فی وسط الزوال وهم یهللون و یسبحون ربهم بهذا الاسم الذی قام علی مقر الاستقلال بسلطان العز و الاجلال و انک لن تسمعی منهم الا ذکری ان ربک شهید علی ما اقول و ما اطلع بهؤلآء احد من الذینهم خلقوا بکلمة الله فی ازل الازال کذلک فصلنا لک الامر و صرفنا الآیات لعل الناس فی آثار ربهم یتفکرون انهم ما امروا بسجدة الآدم و ما حولوا وجوههم عن وجه ربک و هم من نعمة التقدیس فی کل حین یتنعمون کذلک رقم قلم الرحمن اسرار ما کان و ما یکون لعل الناس هم یعرفون فسوف یظهر الله هؤلآء فی الارض و یرفع بهم ذکره و ینشر آثاره و یثبت کلماته و یعلن آیاته رغما للذینهم کفروا و انکروا و کانوا باياته یجحدون

ان یا طلعة الاحدیة ان وجدتهم و ادرکت لقائهم ان اقصصی لهم ما یقص لک الغلام من قصص نفسه و بما ورد علیه لیطلعن علی ما هو المسطور فی لوح محفوظ و اخبریهم من نبأ الغلام و ما مسته من البأسآء و الضرآء لیتذکرن بمصائبی و یکونن من الذینهم متذکرون ثم اذکری لهم بانا اصطفینا من اخواننا احدا و رشحنا علیه من طمطام بحر العلم رشحا ثم البسناه قمیص اسم من الاسماء و رفعناه الی المقام الذی قام الکل علی ثنآء نفسه و حفظناه عن ضر کل ذی ضر علی شان یعجز عنه القادرون و کنا وحدة فی مقابلة اهل السموات و الارض فی ایام کل العباد قاموا علی قتلی و کنا بینهم ناطقا بذکر الله و ثنائه و قائما علی امره الی ان حققت کلمة الله بین خلقه و اشتهرت آثاره و علت قدرته و لاحت سلطنته و یشهد بذلک عباد مکرمون ان اخی لما رأی الامر ارتفع وجد فی نفسه کبرا و غرورا اذا خرج عن خلف الاستار و حارب بنفسی و جادل بآیاتی و کذب برهانی و جحد آثاری و ما شبع بطن الحریص الی ان اراد اکل لحمی و شرب دمی و یشهد

بذلک العباد الذینهم هاجروا مع الله و عن ورائهم عباد مقربون و یشاور فی ذلک مع احد من خدامی و اغواه علی ذلک اذا نصرنی الله بجنود الغیب و الشهادة و حفظنی بالحق و انزل علی ما منعه عما اراد و بطل مکر الذینهم کفروا بایات الرحمن الا انهم قوم منکرون فلما شیع ما سولت له نفسه و اطلع به الذینهم هاجروا ارتفع الضجیج من هؤلآء و بلغ الی مقام کاد ان یشتهر بین المدینة اذا منعناهم و القینا علیهم کلمة الصبر لیکونن من الذینهم یصبرون فو الله الذی لا اله الا هو انا صبرنا فی ذلک و امرنا العباد بالصبر و الاصطبار و خرجنا من بین هؤلآء و سکنا فی بیت اخر لتسکن نار البغضآء فی صدره و یکون من الذینهم مهتدون و ما تعرضنا به و ما رأیناه من بعد و جلسنا فی البیت وحدة مرتقبا فضل الله المهیمن القیوم انه لما اطلع بان الامر اشتهر اخذ قلم الکذب و کتب الی العباد و نسب کل ما فعل بجمالی الفرید المظلوم ابتغآء فتنة فی نفسه و ادخال البغضآء فی صدور الذینهم آمنوا بالله العزیز الودود فو الذی نفسی بیده تحیرنا من مکره بل تحیر منه کل الوجود من الغیب و الشهود مع ذلک ما سکن فی نفسه الی ان ارتکب ما لا یجری القلم علیه و به ضیع حرمتی و حرمة الله المقتدر العزیز المحمود لو اذکر ما فعل بی لن تتمه بحور الارض لو یجعلها الله مدادا و لن تنفده الاشیاء و لو یقلبها الله اقلاما کذلک نلقی ما ورد علی نفسی ان انتم تعلمون

ان یا قلم البقآء لا تحزن عما ورد علیک فسوف یبعث الله خلقا یرون بابصارهم و یذکرون ما ورد علیک خذ القلم عن ذکر هولاء ثم حرکه علی ذکر مالک القدم دع الممکنات ثم اشرب من رحیق ذکری المختوم ایاک ان تشتغل بذکر الذین لن تجد منهم الا روائح البغضآء و اخذهم حب الریاسة علی مقام یهلکون انفسهم لاعلاء ذکرهم و ابقآء اسمائهم قدکتب الله هؤلآء من عبدة الاسماء فی لوح محفوظ ان اذکر ما اردته لهذا الهیکل لیظهر فی الارض آثاره و یملأ الآفاق انوار هذا الاشراق و یطهر الارض من دنس الذین کفروا بالله کذلک نزلنا الآیات و فصلنا الامر لقوم یعرفون ان یا هذا الهیکل فابسط یدک علی من فی السموات و الارض ثم خذ زمام الامر بقبضة ارادتک انا جعلنا فی یمینک ملکوت کل شیء ان افعل ما شئت و لا تخف من الذینهم لا یعرفون ثم

ارفع یدک الی اللوح الذی اشرق من افق اصبع ربک و خذه علی شان باخذک تاخذه ایادی من فی الابداع کذلک ینبغی لک ان انت من الذینهم یفقهون و بارتفاع یدک الی سمآء فضلی ترتفع ایادی کل شیء الی الله المقتدر العزیز الودود سوف نبعث من یدک ایادی القوة و القدرة و الاقتدار و نظهر بها قدرتی لمن فی ملکوت الامر و الخلق لیعرفن العباد انه لا اله الا انا المهیمن القیوم و بها نعطی و نأخذ و لا یعرف ذلک الا الذینهم ببصر الروح ینظرون

قل یا قوم اتفرون من قدرة الله تالله لا مهرب لکم الیوم و لا عاصم لاحد الا من رحمة الله بفضل من عنده و انه لهو الرحیم الغفور قل یا قوم دعوا ما عندکم ثم ادخلوا فی ظل ربکم الرحمن هذا خیر لکم عما عملتم او تعملون خافوا عن الله و لا تحرموا انفسکم من نفحات ایام الله مالک الاسمآء و الصفات و لا تبدلوا کلمة الله و لا تحرفوها عن مقرها اتقوا الله و کونوا من الذینهم یتقون قل یا قوم هذه ید الله التی لم تزل کانت فوق ایدیکم ان انتم تعقلون و فیها قدرنا خیر السموات و الارض بحیث لا یظهر من خیر الا و قد یظهر منها کذلک جعلناها مطلع الخیر و مخزنه فیما کان و ما یکون قل کل ما جری فی الالواح من انهار المعانی و البیان قد اتصلت بهذا البحر الاعظم ان انتم تشعرون و ما فصل فی الکتب قد انتهی الی هذه الکلمة العلیا التی اشرقت من افق فم مشیة الابهی فی هذا الظهور الذی به افتر ثغر الغیب و الشهود سوف یخرج الله من اکمام القدرة ایادی القوة و الغلبة و ینصرن الغلام و یطهرن الارض من دنس کل مشرک مردود و یقومن علی الامر و یفتحن البلاد باسمی المقتدر القیوم و یدخلن خلال الدیار و یاخذ رعبهم کل العباد هذا من بطش الله ان بطشه شدید بالعدل انه لمحیط علی من فی السموات و الارض ینزل ما یشآء علی قدر مقدور و لو یقوم احد من هؤلآء فی مقابلة ما خلق فی الابداع لیکون غالبا بغلبة ارادتی هذا من قدرتی و لکن خلقی لا یعرفون و هذا من سلطنتی و لکن بریتی لا یفقهون و هذا من امری و لکن عبادی لا یشعرون و هذا من غلبتی و لکن الناس لا یشکرون الا الذین نور الله ابصارهم بنور عرفانه و جعل قلوبهم خزائن وحیه و انفسهم حملة امره اولئک یجدون روائح الرحمن من قمیص اسمه و هم فی کل الاحیان بآیات الله یفرحون و الذینهم کفروا و اشرکوا

اولئک غضب الله علیهم و هم الی النار یسبحون ثم فی اطباقها یجزعون کذلک نفصل الایات و نبین الحق بالبینات لعل الناس فی آیات ربهم یتفکرون

ان یا هذا الهیکل قد جعلناک آیة عزی بین ماکان و ما یکون و جعلناک آیة امری بین السموات و الارض بقولی کن فیکون

ان یا هآء الهویة فی هذا الاسم قد جعلناک مخزن مشیتی ثم مکمن ارادتی لمن فی ملکوت الامر و الخلق فضلا من لدن مهیمن قیوم

ان یا یآء اسمی القدیر قد جعلناک مظهر سلطانی و مطلع اسمائی و انا المقتدر علی ما اقول

ان یا کاف اسمی الکریم قد جعلناک مشرق کرمی بین بریتی و منبع جودی بین خلقی انا المقتدر بسلطانی لن یعزب عن علمی شیء عما خلق بین السموات و الارض و انا الحق علام الغیوب ان انزل من سحاب کرمک ما یغنی الممکنات لا تمنع فضلک عن الوجود انک انت الکریم فی جبروت البقآء و ذو الفضل العظیم لمن فی ملکوت الاسماء لا تنظر الی الناس و ما عندهم فانظر الی جمیل احسانک و بدائع مواهبک ان ادخل العباد فی ظلک الممدود ان ابسط ید الجود علی الممکنات و اصابع الکرم علی الکائنات هذا ینبغی لک و لکن الناس لا یعقلون من اقبل الیک هذا من فضلک و من اعرض ان ربک لهو الغنی عما خلق فی الامکان یشهد بذلک عباد مخلصون سوف یبعث الله بک ایادی غالبة و اعضادا قاهرة یخرجن عن خلف الاستار و ینصرن نفس الرحمن بین الامکان و یصیحن بصیحة تتمیز منها الصدور کذلک رقم فی لوح مسطور و یظهرن بسطوة یاخذ الخوف سکان الارض علی شأن کلهم یضطربون ایاکم ان تسفکوا الدمآء ان اخرجوا سیف اللسان عن غمد البیان لان به تفتح مدائن القلوب انا رفعنا حکم القتل عن بینکم ان رحمتی سبقت الممکنات ان انتم تعلمون ثم انصروا ربکم الرحمن بسیف التبیان انه احد من البیان و اعلی منه لو انتم فی کلمات ربکم تنظرون کذلک نزلت جنود الوحی من شطر الله المهیمن القیوم و ظهرت جنود الالهام من مشرق الامر من لدی الله العزیز المحبوب قل قد قدر مقادیر الاشیاء فی هذا الهیکل المخزون المشهود و کنز فیه علم السموات و الارض و علم ما کان و ما

یکون و رقم من اصبع صنع ربک فی هذا الکتاب ما یعجز عن ادراکه العارفون و خلق فیه الهیاکل التی ما اطلع بها احد الا نفس الله ان انتم توقنون طوبی لمن یقرئه و یتفکر فیه و یکون من الذینهم یفقهون قل لا یری فی هیکلی الا هیکل الله و لا فی جمالی الا جماله و لا فی کینونتی الا کینونته و لا فی ذاتی الا ذاته و لا فی حرکتی الا حرکته و لا فی سکونی الا سکونه و لا فی قلمی الا قلمه العزیز المحمود قل لم یکن فی نفسی الا الحق و لا یری فی ذاتی الا الله ایاکم ان تذکروا الآیتین فی نفسی تنطق الذرات انه لا اله الا هو الواحد الفرد العزیز الودود لم ازل کنت ناطقا فی جبروت البقآء انی انا الله لا اله الا انا المهیمن القیوم و لا ازال انطق فی ملکوت الاسمآء انی انا الله لا اله الا انا العزیز المحبوب قل ان الربوبیة اسمی قد خلقت لها مظاهر فی الملک انا کنا منزها عنها ان انتم تشهدون و الالوهیة اسمی قد جعلنا لها مطالع یحیطن العباد و یجعلنهم عباد الله ان انتم توقنون کذلک فاعرفوا کل الاسماء ان انتم تعرفون

ان یا لام الفضل فی هذا الاسم انا جعلناک مظهر الفضل بین السموات و الارض منک بدئنا بالفضل بین الممکنات و الیک نرجعه ثم منک نظهره مرة اخری امرا من لدنا و انا الفاعل لما اشآء بقولی کن فیکون کل فضل ظهر فی الملک بدء منک و الیک یعود هذا ما قدر فی لوح حفظناه خلف سرادق العظمة و عصمناه عن مشاهدة العیون فیا حبذا لمن لم یحرم نفسه عن هذا الفضل المسلسل المرسول قل الیوم قد هبت لواقح الفضل علی الاشیاء و حمل کل شیء علی ما هو علیه و لکن الناس عنه معرضون قد حملت الاشجار بالاثمار البدیعة و البحور باللئالی المنیرة و الانسان بالمعانی و العرفان و الاکوان بتجلیات الرحمن و الارض بما لا اطلع به احد الا الحق علام الغیوب سوف یضعن کل حملها تبارک الله مرسل هذا الفضل الذی احاط الاشیاء کلها عما ظهر و عما هو المکنون کذلک خلقنا الاکوان بدعا فی هذا الیوم و لکن الناس اکثرهم لا یشعرون قل لن یعرف فضل الله علی ما هو علیه فکیف نفسه المهیمن القیوم

ان یا هیکل الامر ان لن تجد مقبلا الی مواهبک لا تحزن قد خلقت لنفسی ان اشتغل بذکری بین عبادی هذا ما قدر لک فی لوح محفوظ انا لما وجدنا الایادی غیر طاهرة فی الارض لذا جعلنا ذیلک

مطهرا عن مسها و مس الذین هم مشرکون ان اصبر فی امر ربک سوف یبعث الله افئدة طاهرة و ابصارا منیرة یهربن من کل الجهات الی جهة فضلک المحیط المبسوط

ان یا هیکل الله لما نزلت جنود الوحی برایات الآیات من ملیک الاسماء و الصفات انهزموا اولو الاشارات و کفروا ببینات الله المهیمن القیوم و قاموا علی النفاق منهم من قال لیست هذه الآیات بینات من الله و ما نزلت علی الفطرة کذلک یداوون المشرکون جرح الصدور و بذلک یلعنهم من فی السموات و الارض و هم فی انفسهم لا یشعرون قل ان روح القدس قد خلق بحرف مما نزل من هذا الروح الاعظم ان انتم تفقهون و ان الفطرة بکینونتها قد خلقت من آیات الله المهیمن العزیز المحبوب قل انها تفتخر بنسبتها الی نفسنا الحق و انا لا نفتخر بها و بما دونها لان دونی قد خلق بقولی ان انتم تعقلون قل انا نزلنا الآیات علی تسعة شئون کل شان منها یدل علی سلطنة الله المهیمن القیوم شان منها یکفین فی الحجیة من فی السموات و الارض و لکن الناس اکثرهم غافلون و لو شئنا لنزلنا علی شئون اخری التی لا یحصی عدتها المحصون قل یا قوم خافوا عن الله و لا تحرکوا السنتکم الکذبة علی ما لا یحبه الله فاستحیوا عن الذی خلقکم بقطرة من الماء کما انتم تعلمون قل انا خلقنا من فی السموات و الارض علی فطرة الله فمن اقبل الی هذا الوجه یظهر علی ما خلق علیه و من احتجب یحتجب عن هذا الفضل المحیط المکنون انا ما منعنا شیئا عن فضل قد خلقنا الاشیآء علی حد سوآء و عرضنا علیها امانة حبنا بکلمة من لدنا فمن حمل نجی و امن و کان من الذینهم من فزع الیوم امنون و من اعرض کفر بالله المهیمن القیوم و بها فرقنا بین العباد و فصلنا بینهم انا نحن فاصلون

قل کلمة الله لن تشتبه بکلمات خلقه انها سلطان الکلمات کما ان نفسه سلطان النفوس و امره مهیمن علی ما کان و ما یکون ان ادخلوا یا قوم مصر الایقان مقر عرش ربکم الرحمن هذا ما یامرکم به قلم السبحان فضلا من عنده علیکم ان انتم فی امره لا تختلفون و من المشرکین من کفر فی نفسه و قام بالمحاربة و قال هذه الآیات مفتریات کذلک قالوا من قبل العباد الذین مضوا و اذا فی النار هم یستغیثون قل ویل لکم بما یخرج من افواهکم ان کانت الآیات مفتریات فبای

حجة آمنتم بالله فاتوا بها ان انتم تفقهون کلما نزلنا علیهم آیات بینات کفروا بها و اذا راؤا ما عجزت عن الاتیان بمثلها کل الوری قالوا هذا سحر ما لهؤلآء القوم یقولون ما لا یعلمون کذلک قالت امة الفرقان حین الذی اتی الله بامره الا انهم قوم منکرون و منعوا الناس عن الحضور بین یدی جمال القدم و الأکل مع احبائه و قال قائل منهم لا تقربوا هؤلآء انهم یسحرون الناس و یضلونهم عن سبیل الله المهیمن القیوم تالله الحق ان الذی لن یقدر ان یتکلم بین یدینا لیقول ما لا قاله الاولون و ارتکب ما لا ارتکب نفس من الذینهم کفروا بالرحمن فی کل الاعصار یشهد بذلک اقوالهم و افعالهم لو انتم تنصفون من نسب آیات الله بالسحر انه ما آمن باحد من رسل الله قد ضل سعیه فی الحیوة الباطلة و کان من الذین یقولون ما لا یعلمون قل یا عبد خف من الله الذی خلقک و سواک و لا تفرط فی جنب الله ثم انصف فی نفسک و کن من الذینهم یعدلون ان الذین اوتوا العلم من الله اولئک یجدن من اعتراضاتهم دلائل قویة فی ابطالهم و اثبات هذا النور المشهود قل اتقولون ما قاله المشرکون اذ جائهم ذکر من ربهم فویل لکم یا معشر الجهلاء و بئس ما انتم تکسبون

ان یا جمال القدم دع المشرکین و ما عندهم ثم عطر الممکنات بذکر محبوبک العلی العظیم بذکره تحیی الموجودات و تجدد هیاکل العالمین قل انه استقر علی عرش العظمة و الجلال من اراد ان ینظر جماله هو هذا تبارک الله الذی ظهر بهذا الجمال المشرق المنیر من اراد ان یسمع نغماته انها ارتفعت من هذا الفم الدری البدیع و من اراد ان یستضیئ بانواره قل ان احضر تلقآء العرش هذا ما اذن الله لکم فضلا من عنده علی العالمین قل یا قوم انا نسئل منکم کلمة علی الصدق الاکبر و نتخذ الله بیننا و بینکم شهیدا انه ولی المحسنین ان اجعلوا محضرکم بین یدی العرش ثم انصفوا فی القول و کونوا من المنصفین اکان الله مقتدرا علی امره ام انتم من القادرین أانه کان مختارا فی نفسه کما تقولون انه یفعل ما یشآء و لا یسئل عما شآء ام انتم المختارون و تقولون هذه الکلمة علی التقلید کما تکلم به آبآئکم فی زمن المرسلین لو انه کان مختارا فی نفسه قد اظهر مظهر امره بالآیات التی لا یقوم معها شیء لا فی السموات و لا فی الارضین و ظهر علی

شأن ما ظهر فی الابداع شبهه کما رأیتم و سمعتم اذ اشرق نیر الآ فاق من افق العراق بسلطان مبین کل الامور تنتهی الی الآیات و تلک آیات الله الملک المهیمن العزیز القدیر و من دونها قد ظهر بامر اقر لسلطانه کل الممکنات و لا ینکر ذلک الا کل مشرک اثیم قل یا قوم أ أردتم ان تستروا جمال الشمس باحجاب انفسکم او تمنعوا الروح عن التغرد فی هذا الصدر الممرد المنیر خافوا من الله و لا تحاربوا مع نفسه و لا تجادلوا مع الذی بامره خلقت الکاف و اتصلت برکنها العظیم آمنوا بسفرآء الله و سلطانه ثم بنفس الله و عظمته و لا تعقبوا الذینهم کفروا بعد ایمانهم و اتخذوا لانفسهم مقاما فی هویهم الا انهم من المشرکین ان اشهدوا بما شهد الله لیستضیئ بما یخرج من افواهکم ملأ مقربون قولوا انا آمنا بما نزل الی رسل الله من قبل و ما نزل الی علی بالحق و ما ینزل من جهة عرش عظیم کذلک یعلمکم الله جودا من عنده و فضلا من لدنه ان فضله احاط العالمین

ان یا رجُل هذا الهیکل انا خلقناک من الحدید ان استقم علی امر ربک علی شأن تستقیم به ارجل المنقطعین علی صراط ربک العزیز الحکیم ایاک ان تتحرک من عواصف البغضآء و قواصف هؤلآء الاشقیآء ان اثبت علی الامر و کن من الثابتین انا بعثناک باسمنا الذی به استقام کل ذی استقامة و بکل اسم من اسمائنا الحسنی بین السموات و الارضین سوف نبعث منک ارجلا مستقیمة یقومن علی الصراط و لا یزلن عنه و لو یحارب معهم جنود یعادل جنود الاولین و الاخرین ان الفضل کله فی قبضتنا نعطی من نشآء من عبادنا المقربین کذلک مننا علیک مرة بعد مرة لتشکر ربک بشکر یفتح به السن الممکنات علی شکر نفسی الرحمن الرحیم قم علی الامر بقدرة من لدنا و سلطان من عندنا ثم الق العباد ما القاک روح الله الملک الفرد العزیز العلیم قل یا قوم اتدعون الحق عن ورائکم و تدعون الذی خلقناه بکف من الطین هذا ظلم منکم علی انفسکم ان انتم فی آیات ربکم لمن المتفکرین قل یا قوم طهروا قلوبکم ثم ابصارکم لعل تعرفون بارئکم فی هذا القمیص المقدس اللمیع قل ان هذا فتی الهی قد استقر علی عرش الجلال و ظهر بسلطان القدرة و الاستقلال و یصیح بین الارض و السماء بندائه الابدع الاحلی

ان يا اهل الاكوان لم كفرتم بربكم الرحمن و اعرضتم عن جمال السبحان تالله هذا لغيب المستور قد طلع من مشرق الامكان و هذا لجمال المحبوب قد اشرق من افق هذا الرضوان بسلطنة الله المهيمن العزيز الغالب القدير

ان يا هيكل القدس انا جعلنا صدرک ممردا من اشارات الممكنات و مقدسا من دلالات الكائنات لينطبع فيه انوار جمالی و تنعكس منه مراياء العالمين بذلک اخترناک عما خلق فی السموات و الارض و اصطفيناک عما قدر فی ملكوت الامر و الخلق و اختصصناک لنفسی هذا من فضل الله عليک من هذا اليوم الی اليوم الذی لن ينتهی فی الملک و يبقی ببقآء الله الملک المهيمن العزيز العليم لأن يوم الله هو نفسه اذا ظهر بالحق و لن يعقبه الليل و لن يحدده الذكر لو انتم من العارفين

ان يا صدر هذا الهيكل انا جعلنا الاشياء مرايا نفسک و جعلناک مرآت نفسی فاستشرق علی صدور الممكنات بما تجلی عليک من انوار ربک ليطهرها عن الحدود و الاشارات كذلک اشرقت شمس الحكم من افق قلم مالک القدم طوبی للمتوسمين انا بدئنا منک صدورا ممردة و نعيدنها اليک رحمة من لدنا عليک و علی المقربين سوف نبعث بک صدورا صافية و ترآئب منيرة لن يحكين الا عن جمالی و لن يدلن الا عن تجليات وجهی انهم مرايا اسمائی بين الخلائق اجمعين

ان يا هيكل القدس انا قد جعلنا فؤادک مخزن علم ما كان و ما يكون و مطلع علمنا الذی قدرناه لاهل السموات و الارض ليستفضن منک الموجودات و يبلغن ببدائع علومک الی عرفان الله المقتدر العلی العظيم و ان علمی الذی ينسب الی ذاتی ما عرفه احد و لا يعرفه نفس و لن يحمله احد من العالمين لو تظهر منه كلمة لتضطرب النفوس و تنعدم اركان كل شیء و تزل اقدام البالغين و عندنا علم لو نلقی علی الكائنات كلمة منه ليوقنن كل بظهور الله و علمه و يطلعن باسرار العلوم كلها و يبلغن الی المقام الذی يرون انفسهم اغنيآء عن علوم الاولين و الاخرين و لنا علوم اخری التی لا نقدر ان نذكر حرفا منها و لا الناس يستطيعن ان يسمعن ذكرا منها كذلک

نبئناکم من علم الله العالم الخبیر و لو نجد اوعیة لألقیناها کنوز المعانی و علمناها ما یحیط بحرف منه العالمین

ان یا فؤاد هذا الهیکل انا جعلناک مطلع علمی و مظهر حکمتی بین السموات و الارضین و اظهرنا منک العلوم و نرجعها الیک ثم نبعث منک مرة اخری وعدا من لدنا انا کنا فاعلین سوف نبعث منک ذا علوم بدیعة و ذا صنائع قویة و نظهر منها ما لا خطر به قلب احد من العباد کذلک نعطی من نشآء ما نشآء و ناخذ عمن نشآء ما اعطیناه و نحکم بامرنا ما نرید قل انا لو نتجلی علی مراياء الموجودات بشمس عنایتنا فی ساعة و نأخذ عنهم انوار تجلیاتنا فی ساعة اخری لنقدر و لیس لاحد ان یقول لم او بم لانا نحن الفاعل لما نشآء و لا نسئل عما فعلناه و لا یشک فی ذلک الا کل مشرک مریب قل لن تمنع قدرتنا و لن یعطل حکمنا نرفع من نشآء الی جبروت العزة و الاقتدار ثم نرجعه لو نشآء الی اسفل السافلین اتزعمون یا ملأ الارض بانا لو نصعد احدا الی السدرة المنتهی اذا تعزل عنه قدرتی و سلطانی لا و نفسی بل لو نشآء لنرجعنه الی التراب فی اقل من حین فانظروا فی الشجرة انا نغرسها فی الجنان و نسقیها من مآء عنایتنا فلما ارتفعت فی نفسها و تورقت بالاوراق الخضرآء و اثمرت بالاثمار الحسنی اذا نرسل علیها قواصف الامر و ندعها علی وجه الارض کذلک کنا فاعلین و کذلک نفعل بکل شیء هذا من بدائع سنتنا من قبل و من بعد فی کل الاشیاء ان انتم من الناظرین و لا یعلم حکمة ذلک الا الله المقتدر العزیز الحکیم اتنکرون یا قوم ما ترونه ویل لکم یا ملأ المنکرین و الذی لن یتغیر هو نفسه الرحمن الرحیم ان انتم من المتبصرین و دونه یتغیر بارادة من عنده و هو المقتدر العزیز الحکیم یا قوم لا تتکلموا فی امری لانکم لا تبلغون الی حکمة ربکم و لن تنالوا بعلمه العزیز المحیط و من ادعی عرفان ذاته هو من اجهل الناس یکذبه کل الذرات و یشهد بهذا لسانی الصادق الامین ان اذکروا امری ثم تکلموا فیه و فیما امرتم به من لدنا و من دون ذلک لا ینبغی لکم و لیس لاحد الیه سبیل ان انتم من السامعین

ان یا هذا الهیکل قد جعلناک مطلع کل اسم من اسمائنا الحسنی و مظهر کل صفة من صفاتنا العلیا و منبع کل ذکر من اذکارنا لمن فی الارض و السمآء ثم بعثناک علی صورتی بین السموات و الارض و جعلناک آیة عزی لمن فی جبروت الامر و الخلق لیهتدین بک عبادی و یکونن من المهتدین و جعلناک سدرة الجود لمن فی السموات و الارض هنیئا لمن یستظل فی ظلک و یتقرب الی نفسک المهیمن علی العالمین قل انا جعلنا کل اسم معینا و اجرینا منه انهار الحکمة و العرفان فی ریاض الامر و لا یعلم عدتها احد الا ربک المقدس المقتدر العلیم الحکیم قل انا بدئنا کل الحروف من النقطة و ارجعناها الیها ثم بعثناها علی هیکل بشر تعالی الصانع الابدع البدیع سوف نفصل منها مره اخری باسمی الابهی فضلا من عندی و انا الفضال القدیم و اشرقنا الانوار من شمس اسمنا الحق و ارجعناها الیها و اظهرناها علی هیکل الانسان تعالی القادر المقتدر القدیر لن یمنعنی احد عن امری و لن تحجبنی نفس عن سلطانی و قدرتی انا الذی بعثت الممکنات بقولی و انا المقتدر علی ما ارید قل انا لو نرید ان نقبض الارواح من کل الاشیآء فی نفس و نبعث منها مرة اخری لنقدر لا یعرف علم ذلک الا الله العالم العلیم و لو نرید ان نظهر من ذرة شموسا لا لهن بدایة و لا نهایة لنقدر و نظهر کلهن بامری فی اقل من حین و لو نرید ان نبعث من قطرة بحور السموات و الارض و نفصل من حرف علم ما کان و ما یکون لنقدر ان هذا لسهل یسیر کذلک کنت مقتدرا من الاول الذی لا اول له الی الاخر الذی لا آخر له و لکن خلقی غفلوا عن قدرتی و اعرضوا عن سلطانی و جادلوا بنفسی العلیم الحکیم قل لم یتحرک شیء بین السموات و الارض الا بعد اذنی و لم تصعد نفس الی الملکوت الا بعد امری و لکن بریتی احتجبوا عن قدرتی و سلطانی و کانوا من الغافلین قل لا یری فی ظهوری الا ظهور الله و لا فی قدرتی الا قدرة الله لو انتم من العارفین قل مثل خلقی کمثل الاوراق علی الشجر انها قد کانت ظاهرة بوجودها و قائمة بنفسها و لکن غافلة عن اصلها کذلک مثلنا لعبادنا العاقلین لعل یصعدن عن رتبة النبات و یبلغن الی مقام البلوغ فی هذا الامر المبرم المتین قل ان مثلهم کمثل الحوت فی المآء ان حیوته به و انه لم یعرف ممد حیوته من لدن عزیز حکیم و کان محتجبا عنه بحیث لو یسئل عن المآء و صفاته لن یعرف کذلک نلقی

الامثال لعل الناس یقبلن الی قبلة من فی السموات و الارضین یا قوم خافوا من الله و لا تکفروا بالذی احاطت رحمته الممکنات و سبق فضله الموجودات و احاط سلطان امره ظاهرکم و باطنکم و اولکم و اخرکم اتقوا الله و کونوا من المتقین ایاکم ان تکونوا مثل الذین تمر علیهم ایات الله و هم لا یعرفونها الا انهم من الغافلین قل اتعبدون من لا یسمع و لا یبصر و کان احقر العباد و اضلهم فما لکم لا تتبعون الذی اتی من مطلع الامر بنبأ الله العلی العظیم یا قوم لا تکونوا کالذین دخلوا تلقآء العرش و ما استشعروا الا انهم من الصاغرین کنا نتلو علیهم الآیات التی انجذب منها اهل الجبروت و سکان الملکوت و هم رجعوا محتجبین عنها و مترصدین ندآء احد من العباد الذی حی بارادة من عند الله کذلک نلقی علیکم ما یهدیکم سبیل المقربین کم من عباد دخلوا بقعة الفردوس مقر العرش بین یدی ربهم العلی العظیم و سئلوا عن ابواب اربعة او عن احد من ائمة الفرقان کذلک کان شأن هؤلآء ان انتم من العالمین کما ترون فی تلک الایام الذینهم کفروا و اشرکوا تمسکوا باسم من الاسمآء و احتجبوا عن موجدها نشهد انهم من اهل السعیر یسئلون الشمس ما قاله الظل و عن الحق ما نطق الخلق ان انتم من الشاهدین قل یا قوم لم یکن عند الشمس الا اشراقها و ما یظهر منها و ما سواها استضآء بنورها اتقوا الله و لا تکونن من الجاهلین منهم من سئل الظلمة عن النور قل ان افتح بصرک لتری الاشراق الذی احاط الافاق انه یری بالعین هذا نور اشرق و لاح من افق فجر المعانی بضیآء مبین أتسئلون الیهود هل کان الروح علی حق من الله او الاصنام هل کان محمد رسولا او ملأ الفرقان ذکر الله العلی العظیم قل یا قوم دعوا ما عندکم عند تجلی هذا الظهور خذوا ما امرتم به هذا امر الله لکم انه هو خیر الامرین و جمالی لم یکن مقصودی فی تلک الکلمات نفسی بل الذی یاتی بعدی و الله علی ذلک لشهید و علیم لا تفعلوا به ما فعلتم بنفسی اذا نزلت علیکم آیات الله من شطر فضلی لا تقولوا انها ما نزلت علی الفطرة ان الفطرة قد خلقت بقولی و تطوف فی حولی ان انتم من الموقنین ان استنشقوا نفحات قمیص المعانی من بیان ربکم الرحمن انها تضوعت فی الاکوان و تعطر بها الامکان طوبی لمن وجد عرفها و اقبل الی الله بقلب منیر

ان یا هذا الهیکل انا قد جعلناک مرآتا لملکوت الاسمآء لتحکی عن سلطانی بین الخلایق اجمعین و تدعو الناس الی لقائی و جمالی و تکون هادیا الی سبیلی الواضح المستقیم قد رفعنا اسمک بین العباد فضلا من عندنا و انا الفضال القدیم و زیناک بطراز نفسی و القینا علیک کلمتی لتحکم فی الملک کیف تشآء و تفعل ما ترید و قدرنا لک خیر السموات و الارض بحیث لم یکن لاحد من خیر الا بان یدخل فی ظلک امرا من لدن ربک العلیم الخبیر و اعطیناک عصاء الامر و فرقان الحکم لتفرق بین کل امر حکیم و موجنا فی صدرک ابحر المعانی و البیان فی ذکر ربک الرحمن لتشکر ربک و تکون من الشاکرین و اختصصناک بین خلقی و جعلناک مظهر نفسی بین السموات و الارضین ان ابتعث باذن من لدنا مرایا مستحکیات و حروفات عالیات لیحکین عن سلطانک و قدرتک و یدللن عن اقتدارک و عظمتک و یکن مظاهر اسمائک بین العالمین انا جعلناک مبدء المرایا و مبدعهن کما بدئناهن منک اول مرة و نعیدک الی نفسی کما بدئناک ان ربک لهو الغالب المقتدر القدیر نبأ المرایا حین ظهورهن بان لا یستکبرن علی موجدهن و خالقهن حین ظهوره و لا تغرنهن الریاسة عن الخضوع بین یدی الله العزیز الجمیل قل انتن یا ایتها المرایا قد خلقتن بامری و بعثتن بارادتی ایاکن ان تکفرن بایات ربی و تکن من الذینهم ظلموا و کانوا من الخاسرین و تتمسکن بما عندکن و تفتخرن بارتفاع اسمائکن ینبغی لکن بان تنقطعن عمن فی السموات و الارض کذلک قدر من لدن مقتدر قدیر

ان یا هیکل امری قل انی لو ارید ان اجعل الاشیآء مرایا اسمائی فی اقل من حین لاقدر فکیف ربی الذی خلقنی بامره المبرم المتین و لو ارید ان اقلب الممکنات اقرب من لمح البصر لاقدر فکیف الارادة التی خزنت فی مشیة الله ربی و رب العالمین قل یا مظاهر اسمآئی انتم لو تجاهدون فی سبیل الله باموالکم و انفسکم و تعبدون الله بعدد رمول الارض و قطرات الامطار و امواج البحار و تعترضون علی مظهر الامر حین الظهور لا یذکر اعمالکم عند الله و ان ترکتم الاعمال و آمنتم به فی تلک الایام عسی الله ان یکفر عنکم سیئاتکم انه لهو العزیز الکریم کذلک یعلمکم الله ما هو المقصود لعل لا تستکبرون علی الذی به ثبت ما نزل فی ازل الازال طوبی لمن تقرب الی المنظر

الاکبر و سحقا للمعرضین کم من عباد ینفقون اموالهم فی سبیل الله و لکن فی حین الظهور نرهم من المعرضین و کم من عباد یصومون فی الایام و یعترضون علی الذی بامره حقق حکم الصوم الا انهم من الجاهلین و کم من عباد یأکلون خبز الشعیر و یقعدون علی ما ینبت من الارض و یحملون الشدائد حفظا لریاساتهم کذلک فصلنا لک اعمالهم لتکون ذکری للاخرین اولئک یحملون الشدآئد رئآء الناس لابقآء اسمآئهم بعد الذی لن یبقی الا بما یلعنهم به من فی السموات و الارضین قل لو تبقی اسمآئکم کما زعمتم هل ینفعکم فی شیء لا و رب العالمین هل عز عزی بابقآء اسمه بین الذین یعبدون الاسماء لا و نفس الله العزیز القدیر و ان لا یذکرکم احد فی الارض و کان الله راضیا عنکم اذا انتم فی کنائز اسمه الباطن کذلک نزلنا الآیات لتجذبکم الی مطلع الانوار و تعرفوا ما اراد ربکم العلیم الحکیم ان امسکوا انفسکم عما نهیتم عنه فی الکتاب و کلوا مما رزقکم الله حلالا و لا تحرموا انفسکم عن نعمآئه انه لهو الکریم ذو الفضل العظیم لا تحملوا الشدآئد علی انفسکم ان اعملوا ما بیناه لکم ببراهین واضحات و آیات لائحات و لا تکونن من الغافلین

یا معشر العلماء انتم لو تجتنبون الخمر و امثالها عما نهیتم عنه فی الکتاب هذا لم یکن فخرا لکم لان بارتکابها تضیع مقاماتکم عند الناس و تبدل امورکم و تهتک استارکم بل الفخر فی اذعانکم کلمة الحق و انقطاعکم فی السر و الجهر عما سوی الله العزیز القدیر طوبی لعالم ما جعل العلم حجابا بینه و بین المعلوم و اذا اتی القیوم اقبل الیه بوجه منیر انه من العلمآء یستبرکن بانفاسه اهل الفردوس و یستضیئن بنبراسه من فی السموات و الارضین انه من ورثة الانبیاء من رأ آه قد رأی الحق و من اقبل الیه اقبل الی الله العزیز الحکیم ان یا مطالع العلم ایاکم ان تتغیروا فی انفسکم لان بتغییرکم یتغیر اکثر العباد ان هذا ظلم منکم علی انفسکم و علی العباد و یشهد بذلک کل عارف خبیر مثلکم کمثل عین اذا تغیرت تتغیر الانهار المنشعبة منها اتقوا الله و کونوا من المتقین کذلک الانسان اذا فسد قلبه یفسد ارکانه و کذلک الشجرة ان فسد اصلها یفسد اغصانها و افنانها و اوراقها و اثمارها کذلک ضربنا لکم الامثال لعل لا تحتجبون

بما عندکم عما قدر لکم من لدن عزیز کریم انا لو نأخذ کفا من التراب و نزینه بطراز الاسمآء لنقدر و هذا من فضلی علیه من دون استحقاقه کذلک نزل بالحق من لدن منزل علیم فانظروا الی الحجر الاسود الذی جعله الله مقبل العالمین هل یکون هذا الفضل من نفسه لا و نفسی و هل یکون هذا العز من ذاته لا و ذاتی الذی عجز عن عرفانه من فی العالمین کذلک فانظر فی المسجد الاقصی و الاماکن التی جعلناها مطاف من فی الاطراف و الاقطار لم یکن شرفها منها بل بما تنسب الی مظاهرنا الذین جعلناهم مطالع وحینا بین العباد ان انتم من العالمین و فی کل ذلک لحکمة لا یعلمها الا الله ان اسئلوه لیبین لکم ما اراد انه بکل شیء علیم ان انقطعوا یا قوم عن الدنیا و زخرفها و لا تلتفتوا الی الذینهم کفروا و اشرکوا ان اطلعوا من افق البیان لذکر ربکم الرحمن هذا ما اراده الله لکم طوبی للعارفین قل یا قوم انا امرناکم فی الالواح بان تقدسوا انفسکم حین الظهور عن الاسمآء و عن کل ما خلق بین الارض و السمآء لینطبع فیها تجلی شمس الحق من افق مشیة ربکم العزیز العظیم و امرناکم بان تطهروا نفوسکم عن حب من علی الارض و بغضهم لئلا یمنعکم شیء عن جهة و یضطرکم الی جهة اخری و کان هذا من اعظم نصحی لکم فی کتاب مبین من تمسک باحد منهما انه لا یقدر ان یعرف الامر علی ما هو علیه و یشهد بذلک کل منصف خبیر انتم نسیتم عهد الله و نقضتم میثاقه الی ان اعرضتم عن الذی بظهوره قرت عیون الموحدین طهروا الانظار عن الحجب و الاستار ثم انظروا حجج النبیین و المرسلین لتعرفوا امر الله فی تلک الایام التی فیها اتی الموعود بسلطان عظیم اتقوا الله و لا تحرموا انفسکم عن مطلع الآیات هذا ما تنتفع به انفسکم ان ربکم لغنی عن العالمین انه لم یزل کان و لم یکن معه من شیء قد ارتفعت باسمه رایة التوحید علی طور الوجود من الغیب و الشهود الا انه لا اله الا انا الواحد العزیز الفرید ان الذینهم خلقوا بارادة من عنده و بعثوا بامره اعرضوا عنه و اتخذوا لانفسهم ربا من دون الله الا انهم من المبعدین کانوا ان یذکروا الرحمن فی کل الاحیان و اذا ظهر بالحق حاربوا معه اف لهم بما نقضوا المیثاق اذ اشرق نیر الآفاق من افق مشیة الله المقدس العلیم الحکیم سلوا سیوف البغضآء علی وجه الله و لا یستشعرون فی انفسهم کانهم

اموات فی قبور اهوائهم بعد الذی فاحت نسمة الله بین الدیار الا انهم فی حجاب عظیم اذا تتلی علیهم آیات الله یصرون مستکبرین کانهم ما عرفوا شیئا و ما سمعوا نغمة الله العلی العلیم قل وا حسرة علیکم اتدعون الایمان فی انفسکم و تکفرون بآیات الله العزیز العلیم قل یا قوم و لوا وجوهکم شطر ربکم الرحمن ایاکم ان یحجبنکم ما نزل فی البیان انه ما نزل الا لذکری العزیز المنیع و ما کان مقصوده الا جمالی قد ملئت الآفاق برهانی لو انتم من المنصفین لو کان النقطة الاولی علی زعمکم غیری و یدرک لقآئی لن یفارق منی و یستأنس بنفسی و استأنست بنفسه فی ایامی انه ناح لفراقی قد سبقنی لیبشر الناس بملکوتی کذلک نزل فی الالواح ان انتم من الناظرین فیا لیت یکون من ذی سمع لیسمع ضجیجه فی البیان بما ورد علی نفسی من هؤلآء الغافلین و یعرف حنینه فی فراقی و شغفه الی لقآئی العزیز البدیع اذا یشاهد محبوبه بین العباد الذینهم خلقوا لایامه و السجود بین یدیه بالذلة التی اعترف القلم بالعجز عن ذکرها بما ورد علیه من هؤلآء الظالمین قل یا قوم انا دعوناکم فی الظهور الاول الی المنظر الاکبر هذا المقام الاطهر و بشرناهم بایام الله فلما انشق الستر الاعظم و اتی جمال القدم علی سحاب القدر کفرتم بالذی آمنتم فویل لکم یا معشر المشرکین خافوا من الله و لا تدحضوا الحق بما عندکم اذا اشرقت علیکم شمس الآیات من افق اصبع ملیک الاسمآء و الصفات خروا بوجوهکم سجدا لله رب العالمین ان سجودکم فنآء بابه لیکون خیرا من عبادة الثقلین و خضوعکم عند ظهوره خیر لکم عما خلق فی السموات و الارضین قل یا قوم اذکرکم لوجه الله و ما ارید منکم جزآء ان اجری الا علی الله الذی فطرنی و بعثنی بالحق و جعلنی ذکرا للخلائق اجمعین ان اسرعوا الی منظر الله و مقره و لا تتبعوا الشیطان فی انفسکم انه یأمرکم بالبغی و الفحشآء و یمنعکم عن الصراط الذی نصب فی العالم بهذا الامر المبرم الحکیم قل قد ظهر الشیطان بشأن ما ظهر شبهه فی الامکان و کذلک ظهر جمال الرحمن بالطراز الذی ما ادرکت مثله عیون الاولین قد ارتفع ندآء الرحمن و عن ورآئه ندآء الشیطان طوبی لمن سمع ندآء الله و توجه الی جهة العرش منظر قدس کریم من کان فی قلبه اقل من خردل حب دونی لن یقدر ان یدخل ملکوتی و برهانی ما طرز به

دیباج کتاب الوجود ان انتم من العارفین قل الیوم یوم الذی فیه ظهر الفضل الاعظم و لم یکن شیء لا فی السموات العلی و لا فی الاراضی السفلی الا و ینطقن بذکری و یغردن بثنآء نفسی ان انتم من السامعین

ان یا هیکل الظهور ان انفخ فی الصور باسمی ثم ان یا هیکل الاسرار تنفس فی المزمار بذکر ربک المختار ثم ان یا حوریة الفردوس ان اخرجی من غرف الجنان ثم اخبری اهل الاکوان تالله قد ظهر محبوب العالمین و مقصود العارفین و معبود من فی السموات و الارضین و مسجود الاولین و الاخرین ایاکم ان تتوقفوا فی هذا الجمال بعد الذی ظهر بسلطان القدرة و القوة و الاستجلال انه لهو الحق و ما سویه معدوم عند احد من عباده و مفقود لدی ظهور انواره ان اسرعوا الی کوثر الفضل و لا تکونن من الصابرین و من توقف اقل من آن لیحبط الله عمله و یرجعه الی مقر القهر فبئس مثوی المتوقفین

ان یا پاپا ان اخرق الاحجاب قد اتی رب الارباب فی ظلل السحاب و قضی الامر من لدی الله المقتدر المختار ان اکشف السبحات بسلطان ربک ثم اصعد الی ملکوت الاسمآء و الصفات کذلک یأمرک القلم الاعلی من لدن ربک العزیز الجبار انه قد اتی من السمآء مرة اخری کما اتی منها اول مرة ایاک ان تعترض علیه کما اعترض علیه الفریسیون من دون بینة و برهان قد جری عن یمینه کوثر الفضل و عن یساره سلسبیل العدل و یمشی قدامه ملئکة الفردوس برایات الآیات ایاک ان تمنعک الاسمآء عن الله فاطر الارض و السمآء دع الوری عن ورائک ثم اقبل الی مولاک الذی به اضآء الآفاق قد زینا الملکوت باسمنا الابهی کذلک قضی الامر من لدی الله خالق الاشیآء ایاک ان تمنعک الظنون بعد الذی اشرقت شمس الیقین من افق بیان ربک العزیز المنان اسکنت فی القصور و سلطان الظهور فی اخرب البیوت دعها لاهلها ثم اقبل الی الملکوت بروح و ریحان قل یا ملأ الارض ان اخربوا بیوت الغفلة بایادی القدرة و الاطمینان و عمروا غرف العرفان فی القلوب لیتجلی علیها الرحمن هذا خیر لکم عما تطلع الشمس علیها و یشهد بذلک من عنده فصل الخطاب قد فاحت نسمة الله فی العالم بما اتی المقصود بمجده الاعظم اذا کل حجر

و مدر ينادى قد ظهر الموعود و الملک لله المقتدر العزيز الغفار اياک ان تمنعک العلوم عن سلطان المعلوم او الدنيا عمن خلقها و ترکها قم باسم ربک الرحمن بين ملأ الاکوان و خذ کاس الحيوان بيد الاطمينان ان اشرب منها اولا ثم اسق المقبلين من اهل الاديان کذلک لاح قمر البيان من افق الحکمة و التبيان ان اخرق سبحات العلوم لئلا تمنعک عن شطر اسمى القيوم ان اذکر اذ اتى الروح افتى عليه من کان اعلم علمآء عصره فى مصره و آمن به من يصطاد الحوت فاعتبروا يا اولى الالباب انک من شموس سموات الاسمآء ان احفظ نفسک لئلا تغشها الظلمة و تحجبک عن النور ان انظر ما نزل فى الکتاب من لدن ربک العزيز الوهاب قل يا معشر العلمآء ان امسکوا اقلامکم قد ارتفع صرير القلم الاعلى بين الارض و السمآء ضعوا ما عندکم و خذوا ما ارسلناه اليکم بقدرة و سلطان قد اتت الساعة التى کانت مکنونة فى علم الله اذا نادت الذرات قد اتى القديم ذو المجد العظيم ان اسرعوا اليه يا ملأ الارض بخضوع و اناب قل انا فدينا نفسنا لحيوتکم و اذا آتينا مرة اخرى نريکم تفرون منا لذا تبکى عين شفقتى على شعبى اتقوا الله يا اولى الانظار فانظر فى الذين اعترضوا على الابن اذ اتاهم بسلطنة و اقتدار کم من الفريسيين کانوا ان ينتظروا لقائه و يتضرعوا فى فراقه فلما تضوع طيب الوصال و کشف الجمال اعرضوا عنه و اعترضوا عليه کذلک القيناک ما هو المسطور فى الزبر و الالواح ما اقبل الى الوجه الا عدة معدودات من الذين لم يکن لهم عز بين الناس و اليوم يفتخر باسمه کل ذى عز و سلطان کذلک فانظر فى هذا الزمان کم من الرهبان اعتکفوا فى الکنائس باسمى فلما تم الميقات و کشفنا لهم الجمال ما عرفونى بعد الذى يدعوننى بالعشى و الاشراق نراهم باسمى احتجبوا عن نفسى ان هذا الا شىء عجاب قل اياکم ان يمنعکم الذکر عن المذکور و العبادة عن المعبود ان اخرقوا حجب الاوهام هذا ربکم العزيز العلام قد اتى لحيوة العالم و اتحاد من على الارض کلها ان اقبلوا يا قوم الى مطلع الوحى و لا توقفوا اقل من آن اتقرئون الانجيل و لا تقرون للرب الجليل هذا لا ينبغى لکم يا ملأ الاحبار قل ان تنکروا هذا الامر باى حجة آمنتم بالله فأتوا بها کذلک نزل الامر

من القلم الاعلی من لدن ربکم الابهی فی هذا اللوح الذی من افقه اشرقت الانوار کم من عباد صارت اعمالهم حجبا لانفسهم و بها منعوا عن التقرب الی الله مرسل الارياح
یا ملأ الرهبان قد تضوعت نفحات الرحمن فی الاکوان طوبی لمن نبذ الهوی و اخذ الهدی انه ممن فاز بلقآء الله فی هذا الیوم الذی فیه اخذت الزلازل سکان الارض و فزع من علیها الا من شاء الله مالک الرقاب اتزینون اجسادکم و کان قمیص الله محمرا بدم البغضآء بما ورد علیه من اولی الاغضآء ان اخرجوا من اماکنکم ثم ادخلوا العباد فی ملکوت الله مالک یوم التناد قد ظهرت الکلمة التی سترها الابن انها قد نزلت علی هیکل الانسان فی هذا الزمان تبارک الرب الذی هو الاب قد اتی بمجده الاعظم بین الامم توجهوا الیه یا ملأ الاخیار قل یا ملأ الادیان نریکم هائمین فی تیه الخسران و کنتم حیتان هذا البحر لم منعتم عن مبدئکم انه یتموج امام وجوهکم ان اسرعوا الیه من کل الاقطار هذا یوم فیه تصیح الصخرة باعلی الصیحة و تسبح باسم ربها الغنی المتعال قد اتی الاب و کمل ما وعدتم به فی الملکوت هذه کلمة کانت محفوظة خلف حجاب العظمة فلما اتی الوعد اشرقت من افق المشیة بایات بینات قد حبس جسدی لعتق انفسکم و قبلنا الذلة لعزکم ان اتبعوا الرب ذا المجد و الملکوت و لا تتبعوا کل مشرک جبار جسدی یشتاق الصلیب و رأسی ینتظر السنان فی سبیل الرحمن لیطهر العالم عن العصیان کذلک اشرقت شمس الحکم من افق امر مالک الاسمآء و الصفات قد قام علینا اهل الفرقان و عذبونا بعذاب ناح به روح القدس و صاح الرعد و بکت علینا السحاب من المشرکین من ظن ان البلاء یمنع البهآء عما اراد الله موجد الاشیآء قل لا و منزل الامطار انه لا یمنعه شیء عن ذکر ربه تالله الحق لو یحرقونه فی البر انه من قطب البحر یرفع راسه و ینادی انه اله من فی السموات و الارض و لو یلقونه فی بئر ظلمآء یجدونه فی علی الجبال ینادی قد اتی المقصود بسلطان العظمة و الاستقلال و لو یدفنونه فی الارض یطلع من افق السماء و ینطق باعلی الندآء قد اتی البهآء بملکوت الله المقدس العزیز المختار و لو یسفکون دمه کل قطرة منه تصیح و تدعو الله بهذا الاسم الذی به فاحت نفحات القمیص فی الاشطار انا تحت سیوف الاعدآء ندعو العباد الی الله فاطر الارض و السمآء و ننصره

على شان لا تمنعنا جنود الذين ظلموا و لا سطوة الفجار قل يا اهل الارض كسروا اصنام الاوهام باسم ربكم العزيز العلام ثم اقبلوا اليه فى هذا اليوم الذى جعله الله سلطان الايام

ان يا رئيس القوم ان استمع لما ينصحک به مصور الرمم من شطر اسمه الاعظم بع ما عندک من الزينة المزخرفة ثم انفقها فى سبيل الله مكور الليل و النهار دع الملک للملوک ثم اطلع من افق البيت مقبلا الى الملكوت و منقطعا عن الدنيا ثم انطق بذكر ربک بين الارض و السمآء كذلک امرک مالک الاسمآء من لدن ربک العزيز العلام ان انصح الملوک قل ان اعدلوا بين الناس اياكم ان تتجاوزوا عما حدد فى الكتاب هذا ينبغى لک اياک ان تتصرف فى الدنيا و زخرفها دعها لمن ارادها و خذ ما امرت به من لدن مالک الاختراع ان يأتک احد بخزآئن الارض كلها لا ترد البصر اليها كن كما كان موليک كذلک نطق لسان الوحى بما جعله الله طراز كتاب الابداع فانظر فى اللؤلؤ ان صفائه بنفسه لو تغطيه بالحرير انه يحجب حسنه و صفائه كذلک الانسان شرفه بادابه و ما ينبغى له لا بما تلعب به الصبيان فاعلم ان زينتک حب الله و انقطاعک عما سويه لا بما عندک من الزخارف دعها لاهلها و اقبل الى الله مجرى الانهار كلما نزل من الامثال قد نزل بلسان الابن و الذى ينطق اليوم لا يتكلم بها اياک ان تتمسک بحبال الاوهام و تمنع نفسک عما قدر فى ملكوت الله العزيز الوهاب اذا اخذک سكر خمر الآيات و اردت الحضور تلقآء عرش ربک فاطر الارضين و السموات ان اجعل قميصک حبى و درعک ذكرى و زادک التوكل على الله مظهر القوات

يا ملأ الابن قد ارسلنا اليكم يوحنا مرة اخرى انه نادى فى برية البيان يا خلق الاكوان طهروا عيونكم قد اقترب يوم المشاهدة و اللقآء ثم يا ملأ الانجيل ان اعمروا السبيل قد اقترب اليوم الذى فيه ياتى الرب الجليل ان استعدوا للدخول فى الملكوت كذلک قضى الامر من لدى الله فالق الاصباح ان استمعوا ما تغردت به حمامة البقائية على افنان سدرة الالهية يا ملأ الارض قد ارسلنا اليكم من سمى بيوحنا ليعمدكم بالمآء لكى تطهر اجسادكم لظهور المسيح و انه غسلكم بنار الحب و مآء الروح للاستعداد لتلک الايام التى فيها اراد الرحمن ان يغسلكم بمآء الحيوان من

ایادی الفضل و الاحسان هذا لهو الوالد الذی اخبرکم به اشعیا و المعزی الذی اخذ عهده الروح ان افتحوا الابصار یا ملأ الاحبار لتروا ربکم جالسا علی عرش العزة و الاجلال قل یا اهل الادیان لا تکونوا کالذین اتبعوا الفریسیین و بذلک احتجبوا عن الروح ان هم الا فی غفلة و ضلال قد اتی جمال القدم باسمه الاعظم و اراد ان یدخل العالم فی ملکوته الاقدس و یرون المخلصون ملکوت الله امام وجهه ان اهرعوا الیه و لا تتبعوا کل مشرک کفار لو یخالف فی ذلک عین احد ینبغی له ان یقلعها کذلک رقم من قلم القدم من لدن مالک الامکان انه قد اتی مرة اخری لخلاصکم یا اهل الانشاء اتقتلونه بعد الذی اراد لکم الحیوة الباقیة اتقوا الله یا اولی الابصار یا قوم ان استمعوا ما یوحی من شطر ربکم الابهی و توجهوا الی الله رب الاخرة و الاولی کذلک یامرکم مطلع شمس الالهام من لدن خالق الانام قد خلقناکم للنور ما نحب ان نترککم للنار ان اخرجوا یا قوم من الظلمات بهذه الشمس التی اشرقت من افق عنایة الله ثم اقبلوا الیها بقلوب مطهرة و انفس مطمئنة و عیون ناظرة و وجوه ناضرة هذا ما یعظکم به مالک القدر من شطر المنظر الاکبر لیجذبکم الندآء الی ملکوت الاءسمآء طوبی لمن وفی بالمیثاق ویل لمن نقض العهد و کفر بالله عالم الاسرار قل هذا یوم الفضل تعالوا لاجعلکم ملوک ممالک ملکوتی ان اطعتمونی تروا ما وعدناکم به و اجعلکم مؤانس نفسی فی جبروت عظمتی و معاشر جمالی فی سماء اقتداری الی الابد و ان عصیتمونی اصبر بحلمی لعل تتنبهن و تقومن من فراش الغفلة کذلک سبقتکم رحمتی اتقوا الله و لا تتبعوا الذین اعرضوا عن الوجه بعد الذی یدعونه فی الغدو و الاصال انه قد اتی یوم الحصاد و فصل بین الاشیاء خزن ما اختار فی اواعی العدل و القی فی النار ما ینبغی لها کذلک حکم ربکم العزیز الودود فی ذلک الیوم الموعود انه لهو الحاکم علی ما یشاء لا اله الا هو المقتدر القهار و المنقی ما اراد الا ان یخزن کل جید لنفسی و ما تکلم الا بما یعرفکم امری و یهدیکم سبیل الذی بذکره زینت الالواح قل یا ملأ النصاری قد تجلینا علیکم من قبل و ما عرفتمونی تلک مرة اخری هذا یوم الله ان اقبلوا الیه انه قد اتی من السمآء کما اتی اول مرة و اراد ان یأویکم فی ظلال رحمته انه لهو المتعالی العزیز النصار ان المحبوب لا یحب ان تحترقوا بنار الهوی انتم و لو

احتجبتم هذا لم یکن الا من غفلتکم و عدم عرفانکم تذکرونی و لا تعرفونی تدعونی و غفلتم عن ظهوری بعد الذی جئتکم من سماء القدم بمجدی الاعظم ان اخرقوا الاحجاب باسمی و سلطانی لکی تجدوا الی الرب سبیلا رب الجلیل من افق سرادق العظمة و الکبریآء ینادی و یقول یا ملأ الانجیل قد دخل الملکوت من کان خارجا منه و الیوم نریکم متوقفین لدی الباب ان اخرقوا الاحجاب بقوة ربکم العزیز الوهاب ثم ادخلوا باسمی فی ملکوتی کذلک یامرکم من اراد لکم الحیوة الباقیة انه کان علی کل شیء قدیرا طوبی للذین عرفوا النور و سرعوا الیه اذا هم فی الملکوت یاکلون و یشربون مع الاصفیاء و نریکم یا ابناء الملکوت فی الظلمة هذا لا ینبغی لکم اتخافون من اعمالکم تلقاء النور ان اقبلوا الیه ان ربکم الجلیل قد شرف بقدومه دیاره کذلک نعلمکم سبیل الذی اخبره الروح انی اشهد له کما انه کان لی شهیدا انه قال تعالیا لاجعلکما صیادی الانسان و الیوم نقول تعالوا لنجعلکم محیی العالم کذلک قضی الحکم فی لوح کان من قلم الامر مسطورا

ان یا قلم الاعلی تحرک علی ذکر ملوک اخری فی هذه الورقة المبارکة النورآء لیقومن عن رقد الهوی و یسمعن ما تغرد به الورقآء علی افنان سدرة المنتهی و یسرعن الی الله فی هذا الظهور الابدع المنیع

قل یا ملک الباریس نبأ القسیس بان لا یدق النواقیس تالله الحق قد ظهر الناقوس الافخم علی هیکل الاسم الاعظم و تدقه اصابع مشیة ربک العلی الاعلی فی جبروت البقاء باسمه الابهی کذلک نزلت ایات ربک الکبری تارة اخری لتقوم علی ذکر الله فاطر الارض و السمآء فی تلک الایام التی فیها ناحت قبائل الارض کلها و تزلزلت ارکان البلاد و غشت العباد غبرة الالحاد الا من شاء ربک العزیز الحکیم قل قد اتی المختار فی ظلل الانوار لیحیی الاکوان من نفحات اسمه الرحمن و یتحد العالم و یجمعهم علی هذه المائدة التی نزلت من السماء ایاکم ان تکفروا نعمة الله بعد انزالها هذا خیر لکم عما عندکم لانه سیفنی و ما عند الله یبقی انه لهو الحاکم علی ما یرید قدهبت نسمات الغفران من شطر ربکم الرحمن من اقبل الیها طهرته عن العصیان و عن کل دآء

و سقم طوبی لمن اقبل الیها و ویل للمعرضین لو تتوجه بسمع الفطرة الی الاشیاء لتسمع منها قد اتی القدیم ذو المجد العظیم یسبح کل شیء بحمد ربه منهم من عرف الله و یذکر و منهم من یذکر و لا یعرف کذلک احصینا الامر فی لوح مبین ان یا ملک ان استمع الندآء من هذا النار المشتعلة من هذه الشجرة الخضرآء فی هذا الطور المرتفع علی البقعة المقدسة البیضاء خلف قلزم البقآء انه لا اله الا انا الغفور الرحیم قد ارسلنا من ایدناه بروح القدس لیخبرکم بهذا النور الذی اشرق من افق مشیة ربکم العلی الابهی و ظهرت فی الغرب آثاره لتتوجهوا الیه فی هذا الیوم الذی جعله الله غرة الایام و فیه تجلی الرحمن علی من فی السموات والارضین قم علی خدمة الله و نصرة امره انه یؤیدک بجنود الغیب و الشهادة و یجعلک سلطانا علی ما تطلع الشمس علیها ان ربک لهو المقتدر القدیر قد فاحت نفحات الرحمن فی الاکوان طوبی لمن وجد عرفها و اقبل الیها بقلب سلیم زین هیکلک بطراز اسمی و لسانک بذکری و قلبک بحبی العزیز المنیع ما اردنا لک الا ما هو خیر لک عما عندک و عن خزائن الارض کلها ان ربک لهو العلیم الخبیر قم بین العباد باسمی و قل یا اهل الارض ان اقبلوا الی من اقبل الیکم انه لوجه الله بینکم و حجته فیکم و دلیله لکم قد جائکم بالآیات التی عجزت عنها العالمون ان شجرة الطور تنطق فی صدر العالم و روح القدس ینادی بین الامم قد اتی المقصود بسلطان مبین ان یا ملک قد سقطت انجم سماء العلم الذین یستدلون بما عندهم لاثبات امری و یذکرون الله باسمی فلما جئتهم بمجدی اعرضوا عنی الا انهم من الساقطین هذا ما اخبرکم به الروح اذ اتی بالحق و اعترض علیه علماء الیهود الی ان ارتکبوا ما ناح به روح القدس و تذرفت عیون المقربین فانظر فی الفریسیین منهم من عبد الله سبعین سنة فلما اتی الابن کفر به و دخل الملکوت من ارتکب الفحشاء کذلک یذکرک القلم من لدن مالک القدم لتطلع بما قضی من قبل و تکون الیوم من المقبلین

قل یا ملأ الرهبان لا تعتکفوا فی الکنائس و المعابد ان اخرجوا باذنی ثم اشتغلوا بما تنتفع به انفسکم و انفس العباد کذلک یامرکم مالک یوم الدین ان اعتکفوا فی حصن حبی هذا حق الاعتکاف لو انتم من العارفین من جاور البیت انه کالمیت ینبغی للانسان ان یظهر منه ما ینتفع به

الأكوان و الذى ليس له ثمر ينبغى للنار كذلک يعظكم ربكم انه لهو العزيز الكريم تزوجوا ليقوم بعدكم احد مقامكم انا منعناكم عن الخيانة لا عما تظهر به الأ مانة أأخذتم اصول انفسكم و نبذتم اصول الله ورآئكم اتقوا الله و لا تكونوا من الجاهلين لولا الأنسان من يذكرنى فى ارضى و كيف تظهر صفاتى و اسمائى تفكروا و لا تكونوا من الذين احتجبوا و كانوا من الراقدين ان الذى ما تزوج انه ما وجد مقرا ليسكن فيه او يضع راسه عليه بما اكتسبت ايدى الخائنين ليس تقديس نفسه بما عرفتم و عندكم من الاوهام بل بما عندنا ان اسئلوا لتعرفوا مقامه الذى كان مقدسا عن ظنون من على الارض كلها طوبى للعارفين ان يا ملک انا سمعنا منک كلمة تكلمت بها اذ سئلک ملک الروس عما قضى من حكم الغزا ان ربک لهو العليم الخبير قلت كنت راقدا فى المهاد ايقظنى ندآء العباد الذين ظلموا الى ان غرقوا فى البحر الأسود كذلک سمعنا و ربک على ما اقول شهيد نشهد بانک ما ايقظک الندآء بل الهوى لانا بلوناک وجدناک فى معزل ان اعرف لحن القول و كن من المتفرسين انا ما نحب ان نرجع اليک كلمة سوء حفظا للمقام الذى اعطيناک فى الحيوة الظاهرة انا اخترنا الادب و جعلناه سجية المقربين انه ثوب يوافق النفوس من كل صغير و كبير طوبى لمن جعله طراز هيكله ويل لمن جعل محروما من هذا الفضل العظيم لو كنت صاحب الكلمة ما نبذت كتاب الله ورآء ظهرک اذ ارسل اليک من لدن عزيز حكيم انا بلوناک به ما وجدناک على ما ادعيت قم و تدارک ما فات عنک سوف تفنى الدنيا و ما عندک و يبقى الملک لله ربک و رب آبائک الاولين لا ينبغى لک ان تقتصر الامور على ما تهوى به هواک اتق زفرات المظلوم ان احفظه من سهام الظالمين بما فعلت تختلف الامور فى مملكتک و تخرج الملک من كفک جزآء عملک اذا تجد نفسک فى خسران مبين و تأخذ الزلازل كل القبائل فى هناک الا بان تقوم على نصرة هذا الامر و تتبع الروح فى هذا السبيل المستقيم اعزک غرک لعمرى انه لا يدوم و سوف يزول الا بان تتمسک بهذا الحبل المتين قد نرى الذلة تسعى عن ورآئک و انت من الراقدين ينبغى لک اذا سمعت الندآء من شطر الكبريآء تدع ما عندک و تقول لبيک يا اله من فى السموات و الأرضين ان يا ملک قد كنا بام العراق الى ان حم الفراق توجهنا الى ملک الاسلام بامره فلما اتيناه

ورد علینا من اولی النفاق ما لا یتم بالاوراق بذلک ناح سکان الفردوس و اهل حظائر القدس و لکن القوم فی حجاب غلیظ قل اتعترضون علی الذی جائکم ببینات الله و برهانه ثم حجته و آیاته ان هی من تلقاء نفسه بل من لدن من بعثه و ارسله بالحق و جعله سراجا للعالمین قد اشتد علینا الامر فی کل یوم بل فی کل ساعة الی ان اخرجونا من السجن و ادخلونا فی السجن الاعظم بظلم مبین اذا قیل بای جرم حبسوا قالوا انهم ارادوا ان یجددوا الدین لو کان القدیم هو المختار عندکم لم ترکتم ما شرع فی التوریة و الانجیل تبینوا یا قوم لعمری لیس لکم الیوم من محیص ان کان هذا جرمی قد سبقنی فی ذلک محمد رسول الله و من قبله الروح و من قبله الکلیم و ان کان ذنبی اعلاء کلمة الله و اظهار امره فانا اول المذنبین لا ابدل هذا الذنب بملکوت ملک السموات و الارضین انا لما وردنا السجن اردنا ان نبلغ الملوک رسالات ربهم العزیز الحمید و لو انا بلغناهم ما امرت به فی الواح شتی تلک مرة اخری فضلا من الله لعل یعرفون الرب اذ اتی علی السحاب بسلطان مبین کلما ازداد البلآء زاد البهآء فی حب الله و امره بحیث ما منعنی ما ورد علی من جنود الغافلین لو یسترونی فی اطباق التراب یجدونی راکبا علی السحاب و داعیا الی الله المقتدر القدیر انی فدیت نفسی فی سبیل الله و اشتاق البلایا فی حبه و رضائه یشهد بذلک ما انا فیه من البلایا التی ما حملها احد من العالمین و ینطق کل شعر من شعراتی بما نطق شجر الطور و کل عرق من عروقی یدع الله و یقول یا لیت قطعت فی سبیلک لحیوة العالم و اتحاد من فیه کذلک قضی الامر من لدن علیم خبیر و اعلم ان الرعیة امانات الله بینکم ان احفظوهم کما تحفظون انفسکم ایاکم ان تجعلوا الذئاب رعاة الاغنام و ان یمنعکم الغرور و الاستکبار عن التوجه الی الفقرآء و المساکین لو تشرب رحیق الحیوان من کأوس کلمات ربک الرحمن لتصل الی مقام تنقطع عما عندک و تصیح باسمی بین العالمین ان اغسل نفسک بمآء الانقطاع هذا الذکر الذی اشرق من افق الابداع انه یطهرک عن غبار الدنیا دع القصور لاهل القبور و الملک لمن اراد ثم اقبل الی ملکوت هذا ما اختاره الله لک لو انت من المقبلین ان الذین ما اقبلوا الی الوجه فی هذا الظهور انهم غیر احیآء یحرکهم الهوی کیف یشاء الا انهم من المیتین لو تحب ان تحمل ثقل الملک

ان احمله لنصرة امر ربک تعالی هذا المقام الذی من فاز به فاز بکل الخیر من لدن علیم حکیم ان اطلع من افق الانقطاع باسمی ثم اقبل الی الملکوت بامر ربک المقتدر القدیر قم بین العباد بسلطانی قل یا قوم قد اتی الیوم و فاحت نفحات الله بین العالمین ان الذین اعرضوا عن الوجه اولئک غلبت علیهم اهوآء انفسهم الا انهم من الهائمین زین جسد الملک بطراز اسمی و قم علی تبلیغ امری هذا خیر لک عما عندک و یرفع الله به اسمک بین الملوک انه علی کل شیء قدیر ان امش بین الناس باسم الله و سلطانه لتظهر منک آثاره بین العالمین ان اشتعل بهذه النار التی اوقدها الرحمن فی قطب الاکوان لتحدث منک حرارة حبه فی افئدة المقبلین ان اسلک سبیلی ثم اجذب القلوب بذکری العزیز المنیع قل ان الذی لم تنتشر منه نفحات قمیص ذکر ربه الرحمن فی هذا الزمان لن یصدق علیه اسم الانسان انه ممن اتبع الهوی سوف یجد نفسه فی خسران عظیم قل یا قوم هل ینبغی لکم ان تنسبوا انفسکم الی الرحمن و ترتکبوا ما ارتکبه الشیطان لا و جمال السبحان لو انتم من العارفین قدسوا قلوبکم عن حب الدنیا و السنکم عن الافترآء و ارکانکم عما یمنعکم عن التقرب الی الله العزیز الحمید قل الدنیا هی اعراضکم عن مطلع الوحی و اقبالکم بما لا ینفعکم و ما منعکم الیوم عن شطر الله انه اصل الدنیا ان اجتنبوا عنها و تقربوا الی المنظر الاکبر هذا المقر المشرق المنیر طوبی لمن لم یمنعه شیء عن ربه انه لا باس علیه لو یتصرف فی الدنیا بالعدل لانا خلقنا کل شیء لعبادنا الموحدین یا قوم ان تقولوا ما لا تفعلوا فما الفرق بینکم و الذین قالوا الله ربنا فلما اتی فی ظلل الغمام اعرضوا و استکبروا علی الله العزیز العلیم یا قوم لا تسفکوا الدمآء و لا تحکموا علی نفس الا بالحق کذلک امرتم من لدن علیم خبیر ان الذین یفسدون فی الارض بعد اصلاحها اولئک تجاوزوا عما حدد فی الکتاب فبئس مثوی المعتدین قد کتب الله لکل نفس تبلیغ امره و الذی اراد ما امر به ینبغی له ان یتصف بالصفات الحسنة اولا ثم یبلغ الناس لتنجذب بقوله قلوب المقبلین و من دون ذلک لا یوثر ذکره فی افئدة العباد کذلک یعلمکم الله انه لهو الغفور الرحیم ان الذین یظلمون و یامرون الناس بالعدل یکذبهم بما یخرج من افواههم اهل الملکوت و الذین یطوفون حول عرش ربکم العزیز الجمیل یا

قوم لا ترتکبوا ما تضیع به حرمتکم و حرمة الامر بین العباد و ایاکم ان تقربوا ما تنکره عقولکم اتقوا الله و لا تتبعوا الغافلین لا تخونوا فی اموال الناس کونوا امنآء فی الارض و لا تحرموا الفقرآء عما اتاکم الله من فضله انه یعطیکم ضعف ما عندکم انه لهو المعطی الکریم قل قد قدرنا التبلیغ بالبیان ایاکم ان تجادلوا مع احد و الذی اراد التبلیغ خالصا لوجه ربه یؤیده روح القدس و یلهمه ما یستنیر به صدر العالم و کیف صدور المریدین یا اهل البهآء سخروا مدائن القلوب بسیوف الحکمة و البیان ان الذین یجادلون باهواء انفسهم اولئک فی حجاب مبین قل سیف الحکمة احر من الصیف و احد من سیف الحدید لو انتم من العارفین ان اخرجوه باسمی و سلطانی ثم افتحوا به مدائن افئدة الذین استحصنوا فی حصن الهوی کذلک یامرکم ربکم الابهی اذ کان جالسا تحت سیوف المشرکین ان اطلعتم علی خطیئة ان استروها لیستر الله عنکم انه لهو الستار ذو الفضل العظیم

یا ملأ الاغنیاء ان رایتم فقیرا لا تستکبروا علیه تفکروا فیما خلقتم منه قد خلق کل من ماء مهین علیکم بالصدق به تزین هیاکلکم و ترفع اسمائکم و تعلو مراتبکم بین الخلق و لدی الحق لکم اجر عظیم

یا ملأ الارض ان استمعوا ما یامرکم به القلم من لدن مالک الامم فاعلموا ان الشرایع قد انتهت الی الشریعة المنشعبة من البحر الاعظم ان اقبلوا الیها امرا من لدنا انا کنا حاکمین فانظروا العالم کهیکل انسان اعترته الامراض و برئه منوط باتحاد من فیه ان اجتمعوا علی ما شرعناه لکم و لا تتبعوا سبل المختلفین قد انتهت الاعیاد الی العیدین الاعظمین الاول ایام فیها تجلی الله باسمائه الحسنی علی من فی السموات و الارضین و الاخر یوم فیه بعثنا من بشر العباد بهذا النبأ العظیم و آخرین فی یومین کذلک حدد فی الکتاب من لدن مقتدر قدیر تلک اربعة کاملة و عن ورائها ان اشتغلوا باموورکم و لا تمنعوا انفسکم عن الاقتراف و الصنائع کذلک قضی الامر و اتی الحکم من لدن ربکم العلیم الحکیم

قل یا ملأ القسیسین و الرهبان کلوا ما احله الله و لا تجتنبوا اللحوم قد اذن الله لکم اکلها الا فی ایام معدودات فضلا من لدنه انه لهو العزیز الکریم ضعوا ما عندکم خذوا ما اراده الله هذا خیر لکم ان انتم من العارفین قد کتبنا الصوم تسعة عشر یوما فی اعدل الفصول و عفونا ما دونها فی هذا الظهور المشرق المنیر کذلک فصلنا و بینا لکم ما امرتم به لتتبعوا اوامر الله و تجتمعوا علی ما قدر لکم من لدن عزیز حکیم ان ربکم الرحمن یحب ان یری من فی الاکوان کنفس واحدة و هیکل واحد ان اغتنموا فضل الله و رحمته فی تلک الایام التی ما رات عین الابداع شبهها طوبی لمن نبذ ما عنده ابتغآء لما عند الله نشهد انه من الفائزین

ان یا ملک ان اشهد بما شهد الله لذاته بذاته قبل خلق سمائه و ارضه انه لا اله الا انا الواحد الفرد المتعالی العزیز المنیع قم بالاستقامة الکبری علی امر ربک الابهی کذلک امرت فی هذا اللوح البدیع انا ما اردنا لک الا ما هو خیر لک عما علی الارض کلها و یشهد بذلک کل الاشیآء و عن ورآئها هذا الکتاب المبین تفکر فی الدنیا و شأن اهلها ان الذی خلق العالم لنفسه قد حبس فی اخرب الدیار بما اکتسبت ایدی الظالمین و من افق السجن یدعو الناس الی فجر الله العلی العظیم هل تفرح بما عندک من الزخارف بعد الذی تعلم انها ستفنی او تستر بما تحکم علی شبر من الارض بعد الذی کلها لم یکن عند اهل البهآء الا کسواد عین نملة میتة دعها لاهلها ثم اقبل الی مقصود العالمین این اهل الغرور و قصورهم فانظر فی قبورهم لتعتبر بما جعلناها عبرة للناظرین لو تاخذک نفحات الوحی لتفر من الملک مقبلا الی الملکوت و تنفق ما عندک للتقرب الی هذا المنظر الکریم انا نری اکثر العباد عبدة الاسمآء کما تراهم یلقون انفسهم فی المهالک لابقآء اسمآئهم بعد الذی یشهد کل ذی دراية ان الاسم لا ینفع احدا بعد موته الا بان ینسب الی الله العزیز الحمید کذلک سلطت علیهم الاوهام جزآء اعمالهم فانظر فی قلة عقولهم یبتغون ما لا ینفعهم بمنتهی الجد و الاجتهاد و لو تسئلهم هل ینفعکم ما اردتم تجدهم متحیرین و لو ینصف احد یقول لا و رب العالمین هذا شان الناس و ما عندهم دعهم فی خوضهم ثم ول وجهک شطر

الله هذا ما ینبغی لک ان استنصح بما نصحت من لدن ربک و قل ان الحمد لک یا اله من فی السموات و الارضین

ان یا ملک الروس ان استمع ندآء الله الملک القدوس ثم اقبل الی الفردوس المقر الذی فیه استقر من سمی بالاسمآء الحسنی بین ملأ الأعلی و فی ملکوت الانشآء باسم الله البهی الابهی ایاک ان یحجبک هویک عن التوجه الی وجه ربک الرحمن الرحیم انا سمعنا ما ناديت به مولیک فی نجویک لذا هاج عرف عنایتی و ماج بحر رحمتی و اجبناک بالحق ان ربک لهو العلیم الحکیم قد نصرنی احد سفرائک اذ کنت فی السجن تحت السلاسل و الاغلال بذلک کتب الله لک مقاما لم یحط به علم احد الا هو ایاک ان تبدل هذا المقام العظیم ان ربک لهو القادر علی ما یشاء یمحو ما اراد و یثبت و عنده علم کل شیء فی لوح حفیظ ایاک ان یمنعک الملک عن المالک انه قد اتی بملکوته و تنادی الذرات قد ظهر الرب بمجده العظیم قد اتی الاب و الابن فی الواد المقدس یقول لبیک اللهم لبیک و الطور یطوف حول البیت و الشجر ینادی باعلی الندآء قد اتی الوهاب راکبا علی السحاب طوبی لمن تقرب الیه ویل للمبعدین قم بین الناس بهذا الامر المبرم ثم ادع الامم الی الله العلی العظیم لا تکن من الذین کانوا ان یدعوا الله باسم من الاسمآء فلما اتی المسمی کفروا به و اعرضوا عنه الی ان افتوا علیه بظلم مبین و انظر ثم اذکر الایام التی فیها اتی الروح و حکم علیه هیرودس قد نصر الله الروح بجنود الغیب و حفظه بالحق و ارسله الی ارض اخری وعدا من عنده انه لهو الحاکم علی ما یرید ان ربک یحفظ من یشاء لو یکون فی قطب البحر او فی فم الثعبان او تحت سیوف الظالمین طوبی لملک ما منعته سبحات الجلال عن التوجه الی مشرق الجمال و نبذ ما عنده ابتغآء ما عند الله الا انه من خیرة الخلق لدی الحق یصلین علیه اهل الفردوس و الذین یطوفون حول العرش فی البکور و الاصیل ان استمع ندائی مرة اخری من شطر سجنی لیطلعک بما ورد علی جمالی من مظاهر جلالی و تعرف صبری بعد قدرتی و اصطباری بعد اقتداری و عمری لو تعرف ما نزل من قلمی و تطلع بخزائن امری و لئالی اسراری فی بحور اسمائی و اواعی کلماتی لتفدی نفسک فی سبیلی حبا لاسمی و شوقا الی ملکوتی العزیز المنیع

فاعلم جسمی تحت سیوف الاعدآء و جسدی فی بلآء لا یحصی و لکن الروح فی بشارة لا یعادلها فرح العالمین اقبل الی قبلة العالم بقلبک و قل یا ملأ الارض اکفرتم بالذی استشهد فی سبیله من اتی بالحق بنباء ربکم العلی العظیم قل هذا نباء استبشرت به افئدة النبیین و المرسلین هذا لهو المذکور فی قلب العالم و الموعود فی صحائف الله العزیز الحکیم قد ارتفعت ایادی الرسل للقائی الی الله العزیز الحمید یشهد بذلک ما نزل فی الالواح من لدن مقتدر قدیر منهم من ناح فی فراقی و منهم من حمل الشدائد فی سبیلی و منهم من فدی نفسه لجمالی ان انتم من العارفین قل انی ما اردت وصف نفسی بل نفس الله لو انتم من المنصفین لا یری فی الا الله و امره لو انتم من المتبصرین قل انی انا المذکور بلسان اشعیا و زین باسمی التوریة و الانجیل کذلک قضی الامر فی الواح ربکم الرحمن انه شهد لی و انا اشهد له و الله علی ما اقول شهید قل ما نزلت الکتب الا لذکری یجد منها کل مقبل عرف اسمی و ثنائی و الذی فتح سمع فواده یسمع من کل کلمة منها قد اتی الحق انه لمحبوب العالمین ان لسانی ینصحکم خالصا لوجه الله و قلمی یتحرک علی ذکرکم بعد الذی لا یضرنی ضر من علی الارض و اعراضهم و لا ینفعنی اقبال الخلائق اجمعین انا نذکرکم بما امرنا به و ما نرید منکم شیئا الا تقربکم الی ما ینفعکم فی الدنیا و الاخرة قل اتقتلون الذی یدعوکم الی الحیوة الباقیة اتقوا الله و لا تتبعوا کل جبار عنید قل یا ملأ الغرور اترون انفسکم فی القصور و سلطان الظهور فی اخرب البیوت لا لعمری انتم فی القبور لو تکونن من الشاعرین ان الذی لن یهتز من نسمة الله فی ایامه انه من الاموات لدی الله مالک الاسمآء و الصفات قوموا عن قبور الهوی مقبلین الی ملکوت ربکم مالک العرش و الثری لتروا ما وعدتم به من قبل من لدن ربکم العلیم اتظنون ینفعکم ما عندکم سوف یملکه غیرکم و ترجعون الی التراب من غیر ناصر و معین لا خیر فی حیوة یاتیه الموت و لا لبقآء یدرکه الفنا و لا لنعمة تتغیر دعوا ما عندکم و اقبلوا الی نعمة الله التی نزلت بهذا الاسم البدیع کذلک غرد لک القلم الاعلی باذن ربک الابهی اذا سمعت و قرئت قل لک الحمد یا اله العالمین بما ذکرتنی بلسان مظهر نفسک اذ کان مقیدا فی السجن الاعظم لعتق العالمین طوبی لملک ما منعه الملک عن مالکه و اقبل الی الله

بقلبه انه ممن فاز بما اراد الله العزيز الحكيم سوف يرى نفسه من ملوک ممالک الملکوت ان ربک لهو المقتدر على ما يشآء يعطى من يشآء ما يشآء و يمنع عمن يشآء ما اراد انه لهو المقتدر القدير يا ايتها الملكة فى اللوندرة ان استمعى ندآء ربک مالک البرية من السدرة الالهية انه لا اله الا انا العزيز الحكيم ضعى ما على الارض ثم زينى راس الملک باكليل ذكر ربک الجليل انه قد اتى فى العالم بمجده الاعظم و كمل ما ذكر فى الانجيل قد تشرف بر الشام بقدوم ربه مالک الانام و اخذ سكر خمر الوصال شطر الجنوب و الشمال طوبى لمن وجد عرف الرحمن و اقبل الى مشرق الجمال فى هذا الفجر المبين قد اهتز المسجد الاقصى من نسمات ربه الابهى و البطحآء من ندآء الله العلى الاعلى اذا كل حصاة منها تسبح الرب بهذا الاسم العظيم دعى هويک ثم اقبلى بقلبک الى موليک القديم انا نذكرک لوجه الله و نحب ان يعلو اسمک بذكر ربک خالق الارض و السماء انه على ما اقول شهيد قد بلغنا انک منعت بيع الغلمان و الامآء هذا ما حكم به الله فى هذا الظهور البديع قد كتب الله لک جزآء ذلک انه موفى اجور المحسنين ان تتبعى ما ارسل اليک من لدن عليم خبير ان الذى اعرض و استكبر بعد ما جائته البينات من لدن منزل الايات ليحبط الله عمله انه على كل شىء قدير ان الاعمال تقبل بعد الاقبال من اعرض عن الحق انه من احجب الخلق كذلک قدر من لدن عزيز قدير و سمعنا انک اودعت زمام المشاورة بايادى الجمهور نعم ما عملت لان بها تستحكم اصول ابنية الامور و تطمئن قلوب من فى ظلک من كل وضيع و شريف و لكن ينبغى لهم بان يكونوا امنآء بين العباد و يرون انفسهم وكلاء لمن على الارض كلها هذا ما وعظوا به فى اللوح من لدن مدبر حكيم و اذا توجه احد الى المجمع يحول طرفه الى الافق الاعلى و يقول يا الهى اسئلک باسمک الابهى بان تويدنى على ما تصلح به امور عبادک و تعمر به بلادک انک انت على كل شىء قدير طوبى لمن يدخل المجمع لوجه الله و يحكم بين الناس بالعدل الخالص الا انه من الفائزين

يا اصحاب المجلس فى هناک و ديار اخرى تدبروا و تكلموا فيما يصلح به العالم و حاله لو انتم من المتوسمين فانظروا العالم كهيكل انسان انه خلق صحيحا كاملا فاعترته الامراض بالاسباب

المختلفة المتغايرة و ما طابت نفسه فی یوم بل اشتد مرضه بما وقع تحت تصرف اطبآء غیر حاذقة الذین رکبوا مطیة الهوی و کانوا من الهائمین و ان طاب عضو من اعضائه فی عصر من الاعصار بطبیب حاذق بقیت اعضآء اخری فیما کان کذلک ینبئکم العلیم الخبیر و الیوم نریه تحت ایدی الذین اخذهم سکر خمر الغرور علی شان لا یعرفون خیر انفسهم فکیف هذا الامر الاوعر الخطیر ان سعی احد من هولاء فی صحته لم یکن مقصوده الا بان ینتفع به اسما کان او رسما لذا لا یقدر علی برئه الا علی قدر مقدور و الذی جعله الله الدریاق الاعظم و السبب الاتم لصحته هو اتحاد من علی الارض علی امر واحد و شریعة واحدة هذا لا یمکن ابدا الا بطبیب حاذق کامل موید لعمری هذا لهو الحق و ما بعده الا الضلال المبین کلما اتی ذاک السبب الاعظم و اشرق ذاک النور من مشرق القدم منعه المتطببون و صاروا سحابا بینه و بین العالم لذا ما طاب مرضه و بقی فی سقمه الی الحین انهم لم یقدروا علی حفظه و صحته و الذی کان مظهر القدرة بین البریة منع عما اراد بما اکتسبت ایدی المتطببین فانظروا فی هذه الایام التی اتی جمال القدم و الاسم الاعظم لحیوة العالم و اتحادهم انهم قاموا علیه باسیاف شاحذة و ارتکبوا ما فزع به الروح الامین الی ان جعلوه مسجونا فی اخرب البلاد المقام الذی انقطعت عن ذیله ایادی المقبلین اذا قیل لهم اتی مصلح العالم قالوا قد تحقق انه من المفسدین بعد الذی ما عاشروا معه و یرون انه ما حفظ نفسه فی اقل من حین کان فی کل الاحیان بین ایادی اهل الطغیان مرة حبسوه و طورا اخرجوه و تارة داروا به البلاد کذلک حکموا علینا و الله علی ما اقول علیم اولئک من اجهل الخلق لدی الحق یقطعون اعضادهم و لا یشعرون یمنعون الخیر من انفسهم و لا یعرفون مثلهم کمثل الصبیان لا یعرفون المفسد من المصلح و الشر من الخیر قد نراهم الیوم فی حجاب مبین

یا معشر الامرآء لما صرتم سحابا لوجه الشمس و منعتموها عن الاشراق ان استمعوا ما ینصحکم به القلم الاعلی لعل تستریح به انفسکم ثم الفقرآء و المساکین نسئل الله بان یؤید الملوک علی الصلح انه لهو القادر علی ما یرید

یا معشر الملوک انا نراکم فی کل سنة تزدادون مصارفکم و تحملوها علی الرعیة ان هذا الا ظلم عظیم اتقوا زفرات المظلوم و عبراته و لا تحملوا علی الرعیة فوق طاقتهم و لا تخربوهم لتعمیر قصورکم ان اختاروا لهم ما تختارونه لانفسکم کذلک نبین لکم ما ینفعکم ان انتم من المتفرسین انهم خزائنکم ایاکم ان تحکموا علیهم ما لا حکم به الله و ایاکم ان تسلموها بایدی السارقین بهم تحکمون و تاکلون و تغلبون و علیهم تستکبرون ان هذا الا امر عجیب لما نبذتم الصلح الاکبر عن ورائکم تمسکوا بهذا الصلح الاصغر لعل به تصلح اموورکم و الذین فی ظلکم علی قدر یا معشر الامرین ان اصلحوا ذات بینکم اذا لا تحتاجون بکثرة العساکر و مهماتهم الا علی قدر تحفظون به ممالککم و بلدانکم ایاکم ان تدعوا ما نصحتم به من لدن علیم امین ان اتحدوا یا معشر الملوک به تسکن ارياح الاختلاف بینکم و تستریح الرعیة و من حولکم ان انتم من العارفین ان قام احد منکم علی الاخر قوموا علیه ان هذا الا عدل مبین کذلک وصیناکم فی اللوح الذی ارسلناه من قبل تلک مرة اخری ان اتبعوا ما نزل من لدن عزیز حکیم ان یهرب احد الی ظلکم ان احفظوا و لا تسلموه کذلک یعظکم القلم الاعلی من لدن علیم خبیر ایاکم ان تفعلوا ما فعل ملک الاسلام اذ اتیناه بامره حکم علینا وکلائه بالظلم الذی به ناحت الاشیآء و احترقت اکباد المقربین تحرکهم ارياح الهوی کیف تشآء ما وجدنا لهم من قرار الا انهم من الهائمین

ان یا قلم القدم ان امسک القلم دعهم لیخوضوا فی اوهامهم ثم اذکر الملکة لعل تتوجه بالقلب الاطهر الی المنظر الاکبر و لا تمنع البصر عن النظر الی شطر ربها مالک القدر و تطلع بما نزل فی الالواح و الزبر من لدن خالق البشر الذی به اظلمت الشمس و کسف القمر و ارتفع الندآء بین السموات و الارضین ان اقبلی الی الله و قولی یا مالکی انا المملوک و انت مالک الملوک قد رفعت ید الرجآء الی سمآء فضلک و مواهبک فانزل علی من سحاب جودک ما یجعلنی منقطعة عن دونک و یقربنی الیک ای رب اسئلک باسمک الذی جعلته سلطان الاسمآء و مظهر نفسک لمن فی الارض و السمآء بان تخرق الاحجاب التی حالت بینی و بین عرفان مطلع آیاتک و مشرق وحیک

انک انت المقتدر العزیز الکریم ای رب لا تحرمنی عن نفحات قمیص رحمانیتک فی ایامک و اکتب لی ما کتبته لامائک اللائی آمن بک و بآیاتک و فزن بعرفانک و اقبلن بقلوبهن الی افق امرک انک انت مولی العالمین و ارحم الراحمین ثم ایدنی یا الهی علی ذکرک بین امائک و نصرة امرک فی دیارک ثم اقبل منی ما فات عنی عند طلوع انوار وجهک انک انت علی کل شیء قدیر و البهآء لک یا من بیدک ملکوت ملک السموات و الارضین

یا ملک الارض اسمع ندآء هذا المملوک انی عبد امنت بالله و آیاته و فدیت نفسی فی سبیله و یشهد بذلک ما انا فیه من البلایا التی ما حملها احد من العباد و کان ربی العلیم علی ما اقول شهیدا ما دعوت الناس الا الی الله ربک و رب العالمین و ورد علی فی حبه ما لا رئت عین الابداع شبهها یصدقنی فی ذلک العباد الذین ما منعتهم سبحات البشر عن التوجه الی المنظر الاکبر و عن ورائهم من عنده علم کل شیء فی لوح حفیظ کلما امطرت سحاب القضآء سهام البلاء فی سبیل الله مالک الاسمآء اقبلت الیها و یشهد بذلک کل منصف خبیر کم من لیال فیها استراحت الوحوش فی کنائسها و الطیور فی اوکارها و کان الغلام فی السلاسل و الاغلال و لم یجد لنفسه ناصرا و لا معینا ان اذکر فضل الله علیک اذ کنت فی السجن مع انفس معدودات و اخرجک منه و نصرک بجنود الغیب و الشهادة الی ان ارسلک السلطان الی العراق بعد الذی کشفنا له بانک ما کنت من المفسدین ان الذین اتبعوا الهوی و اعرضوا عن التقوی اولئک فی ضلال مبین و الذین یفسدون فی الارض و یسفکون الدمآء و یاکلون اموال الناس بالباطل نحن بریء منهم و نسئل الله بان لا یجمع بیننا و بینهم لا فی الدنیا و لا فی الاخرة الا بان یتوبوا الیه انه هو ارحم الراحمین ان الذی توجه الی الله ینبغی له بان یکون ممتازا فی کل الاعمال عما سوئه و یتبع ما امر به فی الکتاب کذلک قضی الامر فی کتاب مبین و الذین نبذوا امر الله وراء ظهورهم و اتبعوا اهوائهم اولئک فی خطأ عظیم یا سلطان اقسمک بربک الرحمن بان تنظر الی العباد بلحظات اعین رأفتک و تحکم بینهم بالعدل لیحکم الله لک بالفضل ان ربک لهو الحاکم علی مایرید ستفنی الدنیا و ما فیها من العزة و الذلة و یبقی الملک لله الملک العلی العلیم قل انه اوقد سراج البیان و یمده بدهن المعانی

و التبيان تعالى ربک الرحمن من ان يقوم مع امره خلق الاکوان انه يظهر ما يشآء بسلطانه و يحفظه بقبيل من الملئکة المقربين هو القاهر فوق خلقه و الغالب على بريته انه لهو العليم الحکيم يا سلطان انى کنت کاحد من العباد و راقدا على المهاد مرت على نسائم السبحان و علمنى علم ما کان ليس هذا من عندى بل من لدن عزيز عليم و امرنى بالندآء بين الارض و السمآء و بذلک ورد على ما تذرفت به عيون العارفين ما قرئت ما عند الناس من العلوم و ما دخلت المدارس فاسئل المدينة التى کنت فيها لتوقن بانى لست من الکاذبين هذا ورقة حرکتها رياح مشية ربک العزيز الحميد هل لها استقرار عند هبوب رياح عاصفات لا و مالک الاسمآء و الصفات بل تحرکها کيف تريد ليس للعدم وجود تلقآء القدم قد جا امره المبرم و انطقنى بذکره بين العالمين انى لم اکن الا کالميت تلقآء امره قلبتنى يد ارادة ربک الرحمن الرحيم هل يقدر احد ان يتکلم من تلقاء نفسه بما يعترض به عليه العباد من کل وضيع و شريف لا فو الذى علم القلم اسرار القدم الا من کان مويدا من لدن مقتدر قدير يخاطبنى القلم الاعلى و يقول لا تخف ان اقصص لحضرة السلطان ما ورد عليک ان قلبه بين اصبعى ربک الرحمن لعل يستشرق من افق قلبه شمس العدل و الاحسان کذلک کان الحکم من لدى الحکيم منزولا قل يا سلطان فانظر بطرف العدل الى الغلام ثم احکم بالحق فيما ورد عليه ان الله قد جعلک ظله بين العباد و آية قدرته لمن فى البلاد ان احکم بيننا و بين الذين ظلمونا من دون بينة و لا کتاب منير ان الذين فى حولک يحبونک لانفسهم و الغلام يحبک لنفسک و ما اراد الا ان يقربک الى مقر الفضل و يقلبک الى يمين العدل و کان ربک على ما اقول شهيدا

ان يا سلطان لو تسمع صرير القلم الاعلى و هدير ورقآء البقاء على افنان سدرة المنتهى فى ذکر الله موجد الاسمآء و خالق الارض و السماء ليبلغک الى مقام لا ترى فى الوجود الا تجلى حضرة المعبود و ترى الملک احقر شىء عندک تضعه لمن اراد و تتوجه الى افق کان بانوار الوجه مضيئا و لا تحمل ثقل الملک ابدا الا لنصرة ربک العلى الاعلى اذا يصلين عليک الملأ الاعلى حبذا لهذا المقام الاسنى لو ترتقى اليه بسلطان کان باسم الله معروفا و من الناس من قال ان الغلام ما اراد الا

ابقاء اسمه و منهم من قال انه اراد الدنیا لنفسه بعد الذی ما وجدت فی ایامی مقر الامن علی قدر اضع رجلی علیه کنت فی کل الأحیان فی غمرات البلایا التی ما اطلع بها احد الا الله انه قد کان علی ما اقول علیما کم من ایام اضطربت فیها احبتی لضری و کم من لیال ارتفع فیها نحیب البکآء من اهلی خوفا لنفسی و لا ینکر ذلک الا من کان عن الصدق محروما و الذی لا یری لنفسه الحیوة فی اقل من آن هل یرید الدنیا فیا عجبا من الذین یتکلمون باهوائهم و هاموا فی بریة النفس و الهوی سوف یسئلون عما قالوا یومئذ لا یجدون لأنفسهم حمیما و لا نصیرا و منهم من قال انه کفر بالله بعد الذی یشهد کل جوارحی بانه لا اله الا هو و الذین بعثهم بالحق و ارسلهم بالهدی اولئک مظاهر اسمائه الحسنی و مطالع صفاته العلیا و مهابط وحیه فی ملکوت الانشآء و بهم تمت حجة الله علی ما سویه و نصبت رایة التوحید و ظهرت آیة التجرید و بهم اتخذ کل نفس الی ذی العرش سبیلا نشهد ان لا اله الا هو لم یزل کان و لم یکن معه من شیء و لا یزال یکون بمثل ما قد کان تعالی الرحمن من ان یرتقی الی ادراک کنهه افئدة اهل العرفان او یصعد الی معرفة ذاته ادراک من فی الاکوان هو المقدس عن عرفان دونه و المنزه عن ادراک ما سویه انه کان فی ازل الازال عن العالمین غنیا و اذکر الایام التی فیها اشرقت شمس البطحآء عن افق مشیة ربک العلی الاعلی اعرض عنه العلمآء و اعترض علیه الادبآء لتطلع بما کان الیوم فی حجاب النور مستورا و اشتدت علیه الامور من کل الجهات الی ان تفرق من فی حوله بامره کذلک کان الامر من سمآء العز منزولا ثم اذکر اذ دخل احد منهم علی النجاشی و تلا علیه سورة من القران قال لمن حوله انها نزلت من لدن علیم حکیم من صدق بالحسنی و امن بما اتی به عیسی لا یسعه الاعراض عما قرء انا نشهد له کما نشهد لما عندنا من کتب الله المهیمن القیوم تالله یا ملک لو تسمع نغمات الورقاء التی تغن علی الافنان بفنون الالحان بامر ربک الرحمن لتدع الملک عن ورائک و تتوجه الی المنظر الاکبر المقام الذی کان کتاب الفجر عن افقه مشهودا و تنفق ما عندک ابتغاء لما عند الله اذا تجد نفسک فی علو العزة و الاستعلاء و سمو العظمة و الاستغناء کذلک کان الامر فی ام البیان من قلم الرحمن مسطورا لا خیر فیما ملکته الیوم فسوف یملکه غدا غیرک ان اختر لنفسک ما

اختاره الله لاصفیائه انه یعطیک فی ملکوته ملکا کبیرا نسئل الله بان یؤید حضرتک علی اصغاء الکلمة التی منها استضاء العالم و یحفظک عن الذین کانوا عن شطر القرب بعیدا سبحانک اللهم یا الهی کم من رؤس نصبت علی القناة فی سبیلک و کم من صدور استقبلت السهام فی رضائک و کم من قلوب تشبکت لارتفاع کلمتک و انتشار امرک و کم من عیون تذرفت فی حبک اسئلک یا مالک الملوک و راحم المملوک باسمک الاعظم الذی جعلته مطلع اسمائک الحسنی و مظهر صفاتک العلیا بان ترفع السبحات التی حالت بینک و بین خلقک و منعتهم عن التوجه الی افق وحیک ثم اجتذبهم یا الهی بکلمتک العلیا عن شمال الوهم و النسیان الی یمین الیقین و العرفان لیعرفوا ما اردت لهم بجودک و فضلک و یتوجهوا الی مظهر امرک و مطلع ایاتک یا الهی انت الکریم ذو الفضل العظیم لا تمنع عبادک عن البحر الاعظم الذی جعلته حاملا للئالی علمک و حکمتک و لا تطردهم عن بابک الذی فتحته علی من فی سمائک و ارضک ای رب لا تدعهم بانفسهم لانهم لا یعرفون و یهربون عما هو خیر لهم مما خلق فی ارضک فانظر الیهم یا الهی بلحظات اعین الطافک و مواهبک و خلصهم عن النفس و الهوی لیتقربوا الی افقک الأعلی و یجدوا حلاوة ذکرک و لذة المائدة التی نزلت من سماء مشیتک و هواء فضلک لم یزل احاط کرمک الممکنات و سبقت رحمتک الکائنات لا اله الا انت الغفور الرحیم سبحانک یا الهی انت تعلم بان قلبی ذاب فی امرک و یغلی دمی فی کل عرق من نار حبک و کل قطرة منه ینادیک بلسان الحال یا ربی المتعال فاسفکنی علی الارض فی سبیلک لینبت منها ما اردته فی الواحک و سترته عن انظر عبادک الا الذین شربوا کوثر العلم من ایادی فضلک و سلسبیل العرفان من کأس عطائک و انت تعلم یا الهی بانی ما اردت فی امر الا امرک و ما قصدت فی ذکر الا ذکرک و ما تحرک قلمی الا و قد اردت به رضائک و اظهار ما امرتنی به بسلطانک ترانی یا الهی متحیرا فی ارضک ان اذکر ما امرتنی به یعترض علی خلقک و ان اترک ما امرت به من عندک اکون مستحقا لسیاط قهرک و بعیدا عن ریاض قربک لا فو عزتک اقبلت الی رضائک و اعرضت عما تهوی به انفس عبادک و قبلت ما عندک و ترکت ما یبعدنی عن مکامن قربک و معارج عزک فو عزتک بحبک لا اجزع عن شیء و فی

رضائک لا افزع من بلایا الارض کلها لیس هذا الا بحولک و قوتک و فضلک و عنایتک من غیر استحقاق بذلک فیا الهی هذا کتاب ارید ان ارسله الی السلطان و انت تعلم بانی ما اردت منه الا ظهور عدله لخلقک و بروز الطافه لاهل مملکتک و انی لنفسی ما اردت الا ما اردته و لا ارید بحولک الا ما ترید عدمت کینونة ترید منک دونک فو عزتک رضائک منتهی املی و مشیتک غایة رجائی فارحم یا الهی هذا الفقیر الذی تشبث بذیل غنائک و هذا الذلیل الذی یدعوک بانک انت العزیز العظیم اید یا الهی حضرة السلطان علی اجرآء حدودک بین عبادک و اظهار عدلک بین خلقک لیحکم علی هذه الفئة کما یحکم علی ما دونهم انک انت المقتدر العزیز الحکیم

حسب الاذن و اجازه سلطان زمان این عبد از مقر سریر سلطانی بعراق عرب توجه نمود و دوازده سنه در آن ارض ساکن و در مدت توقف شرح احوال در پیشگاه سلطانی معروض نشد و همچنین بدول خارجه اظهاری نرفت متوکلا علی الله در آن ارض ساکن تا آنکه یکی از مامورین وارد عراق شد و بعد از ورود در صدد اذیت جمعی فقراء افتاد هر روز باغوای بعضی از علمای ظاهره و غیره متعرض این عباد بوده مع آنکه ابدا خلاف دولت و ملت و مغایر اصول و آداب اهل مملکت از این عباد ظاهر نشده و این عبد بملاحظه آنکه مبادا از افعال معتدین امری منافی رای جهان آرای سلطانی احداث شود لذا اجمالی بباب وزارت خارجه میرزا سعید خان اظهار رفت تا در پیشگاه حضور معروض دارد و بآنچه حکم سلطان صدور یابد معمول گردد مدتها گذشت و حکمی صدور نیافت تا آنکه امر بمقامی رسید که بیم آن بود بغتته فسادی برپا شود و خون جمعی ریخته گردد لابدا حفظا لعباد الله معدودی بوالی عراق توجه نمودند اگر بنظر عدل در آنچه واقع شده ملاحظه فرمایند بر مرات قلب منیر روشن خواهد شد که آنچه واقع شده نظر بمصلحت بوده و چاره جز آن بر حسب ظاهر نه ذات شاهانه شاهد و گواهند که در هر بلد که معدودی از این طائفه بوده اند نظر بتعدی بعضی از حکام نار حرب و جدال مشتعل میشد و لکن این فانی بعد از ورود عراق کل را از فساد و نزاع منع نموده و گواه این عبد عمل او است چه که کل مطلعند و شهادت میدهند که جمعیت این حزب در عراق اکثر از جمیع

بلدان بوده مع ذلک احدی از حد خود تجاوز ننموده و بنفسی متعرض نشده قریب پانزده سنه میشود که کل ناظرا الی الله و متوکلا علیه ساکنند و آنچه بر ایشان وارد شد صبر نموده اند و بحق گذاشته اند و بعد از ورود این عبد باین بلد که موسوم بادرنه است بعضی از اهل عراق و غیره از معنی نصرت که در کتاب الهی نازل شده سؤال نموده اند اجوبه شتی در جواب ارسال یکی از آن اجوبه در این ورقه عرض میشود تا در پیشگاه حضور واضح گردد که این عبد جز صلاح و اصلاح بامری ناظر نبوده و اگر بعضی از الطاف الهیه که من غیر استحقاق عنایت فرموده واضح و مکشوف نباشد این قدر معلوم میشود که بعنایت واسعه و رحمت سابقه قلب را از طراز عقل محروم نفرموده صورت کلماتیکه در معنی نصرت عرض شد این است:

هو الله تعالی معلوم بوده که حق جل ذکره مقدس است از دنیا و آنچه در او است و مقصود از نصرت این نبوده که نفسی بنفسی محاربه و یا مجادله نماید سلطان یفعل ما یشاء ملکوت انشاء را از بر و بحر بید ملوک گذاشته و ایشانند مظاهر قدرت الهیه علی قدر مراتبهم اگر در ظل حق وارد شوند از حق محسوب و الا ان ربک لعلیم و خبیر و انچه حق جل ذکره از برای خود خواسته قلوب عباد او است که کنائز ذکر و محبت ربانیه و خزائن علم و حکمت الهیه اند لم یزل اراده سلطان لا یزال این بوده که قلوب عباد را از اشارات دنیا و ما فیها طاهر نماید تا قابل انوار تجلیات ملیک اسماء و صفات شوند پس باید در مدینه قلب بیگانه راه نیابد تا دوست یگانه بمقر خود آید یعنی تجلی اسماء و صفاتش نه ذاته تعالی چه که آن سلطان بیمثال لازال مقدس از صعود و نزول بوده و خواهد بود پس نصرت الیوم اعتراض بر احدی و مجادله با نفسی نبوده و نخواهد بود بلکه محبوب آن است که مدائن قلوب که در تصرف جنود نفس و هوی است بسیف بیان و حکمت و تبیان مفتوح شود لذا هر نفسی که اراده نصرت نماید باید اول بسیف معانی و بیان مدینه قلب خود را تصرف نماید و از ذکر ما سوی الله محفوظ دارد و بعد بمدائن قلوب توجه کند اینست مقصود از نصرت ابدا فساد محبوب حق نبوده و نیست و آنچه از قبل بعضی از جهال ارتکاب نموده اند ابدا مرضی نبوده ان تقتلوا فی رضاه لخیر لکم من

ان تقتلوا الیوم باید احبای الهی بشأنی در ما بین عباد ظاهر شوند که جمیع را بافعال خود برضوان ذی الجلال هدایت نمایند قسم بافتاب افق تقدیس که ابدا دوستان حق ناظر بارض و اموال فانیه او نبوده و نخواهند بود حق لازال ناظر بقلوب عباد خود بوده و اینهم نظر بعنایت کبری است که شاید نفوس فانیه از شئونات ترابیه طاهر ومقدس شوند و بمقامات باقیه وارد گردند و الا آن سلطان حقیقی بنفسه لنفسه مستغنی از کل بوده نه از حب ممکنات نفعی باو راجع و نه از بغضشان ضری وارد کل از امکنه ترابیه ظاهر و باو راجع خواهند شد و حق فردا واحدا در مقر خود که مقدس از مکان و زمان و ذکر و بیان واشاره و وصف و تعریف و علو و دنو بوده مستقر و لا یعلم ذلک الا هو و من عنده علم الکتاب لا اله الا هو العزیز الوهاب انتهی ولکن حسن اعمال منوط بآنکه ذات شاهانه بنفسه بنظر عدل و عنایت در آن نظر فرمایند و بعرایض بعضی من دون بینه و برهان کفایت نفرمایند نسئل الله بان یؤید السلطان علی ما اراد و ما اراد ینبغی ان یکون مراد العالمین و بعد این عبد را باستانبول احضار نمودند با جمعی از فقراء وارد آن مدینه شدیم و بعد از ورود ابدا با احدی ملاقات نشد چه که مطلبی نداشتیم و مقصودی نبود جز آنکه ببرهان بر کل مبرهن گردد که این عبد خیال فساد نداشته و ابدا با اهل فساد معاشر نه فو الذی انطق لسان کل شیء بثناء نفسه نظر بمراعات بعضی مراتب توجه بجهتی صعب بوده و لکن لحفظ نفوس این امور واقع شده ان ربی یعلم ما فی نفسی و انه علی ما اقول شهید ملک عادل ظل الله است در ارض باید کل در سایه عدلش مأوی گیرند و در ظل فضلش بیاسایند این مقام تخصیص و تحدید نیست که مخصوص ببعضی دون بعضی شود چه که ظل از مظل حاکی است حق جل ذکره خود را رب العالمین فرموده زیرا که کل را تربیت فرموده و میفرماید فتعالی فضله الذی سبق الممکنات و رحمته التی سبقت العالمین این بسی واضح است که صواب یا خطا علی زعم القوم این طایفه امری که بان معروفند آن را حق دانسته و اخذ کرده اند لذا از ما عندهم ابتغاء لما عند الله گذشته اند و همین گذشتن از جان در سبیل محبت رحمن گواهی است صادق و شاهدی است ناطق علی ما هم یدعون آیا مشاهده

شده که عاقل من غیر دلیل و برهان از جان بگذرد و اگر گفته شود این قوم مجنونند این بسی بعید است چه که منحصر بیک نفس و دو نفس نبوده بلکه جمعی کثیر از هر قبیل از کوثر معارف الهی سرمست شده و بمشهد فدا در ره دوست بجان و دل شتافته اند اگر این نفوس که لله از ما سویه گذشته اند و جان و مال در سبیلش ایثار نموده اند تکذیب شوند بکدام حجت و برهان صدق قول دیگران علی ما هم علیه در محضر سلطان ثابت میشود مرحوم حاج سید محمد اعلی الله مقامه و اغمسه فی لجة بحر رحمته و غفرانه با آنکه از اعلم علمای عصر بودند و اتقی و ازهد اهل زمان خود و جلالت قدرشان بمرتبه بوده که السن بریه کل بذکر و ثنایش ناطق و بزهد و ورعش موقن در غزای با روس با آنکه خود فتوای جهاد فرمودند و از وطن معروف بنصرت دین با علم مبین توجه نمودند مع ذلک ببطش یسیر از خیر کثیر گذشتند و مراجعت فرمودند یا لیت کشف الغطاء و ظهر ما ستر عن الابصار و این طایفه بیست سنه متجاوز است که در ایام و لیالی بسطوت غضب خاقانی معذب و از هبوب عواصف قهر سلطانی هر یک بدیاری افتاده اند چه مقدار از اطفال که بی پدر مانده اند و چه مقدار از آباء که بی پسر گشته اند و چه مقدار از امهات که از بیم و خوف جرأت آنکه بر اطفال مقتول خود نوحه نمایند نداشته اند و بسی از عباد که در عشی با کمال غنا و ثروت بوده اند و در اشراق در نهایت فقر و ذلت مشاهده شده اند ما من ارض الا و قد صبغت من دمائهم و ما من هوآء الا و قد ارتفعت الیه زفراتهم و در این سنین معدودات من غیر تعطیل از سحاب قضا سهام بلا باریده و مع جمیع این قضایا و بلایا نار حب الهی در قلوبشان بشأنی مشتعل که اگر کل را قطعه قطعه نمایند ازحب محبوب عالمیان نگذرند بلکه بجان مشتاق و آملند آنچه در سبیل الهی وارد شود ای سلطان نسمات رحمت رحمن این عباد را تقلیب فرموده و بشطر احدیه کشیده گواه عاشق صادق در آستین باشد و لکن بعضی از علمای ظاهره قلب انور ملیک زمان را نسبت بمحرمان حرم رحمن و قاصدان کعبه عرفان مکدر نموده اند ایکاش رای جهان آرای پادشاهی بر آن قرار میگرفت که این عبد با علمای عصر مجتمع میشد و در حضور حضرت سلطان اتیان حجت و

برهان مینمود این عبد حاضر و از حق آمل که چنین مجلسی فراهم آید تا حقیقت امر در ساحت حضرت سلطان واضح و لائح گردد و بعد الامر بیدک و انا حاضر تلقاء سریر سلطنتک فاحکم لی او علی خداوند رحمن در فرقان که حجت باقیه است ما بین ملأ اکوان میفرماید فتمنوا الموت ان کنتم صادقین تمنای موت را برهان صدق فرموده و بر مرآت ضمیر منیر معلوم است که الیوم کدام حزبند که از جان در سبیل معبود عالمیان گذشته اند و اگر کتب استدلالیه این قوم در اثبات ما هم علیه بدماء مسفوکه فی سبیله تعالی مرقوم میشد هر آینه کتب لا یحصی ما بین بریه ظاهر و مشهود بود حال چگونه این قوم را که قول و فعلشان مطابق است میتوان انکار نمود و نفوسی را که از یکذره اعتبار در سبیل مختار نگذشته و نمیگذرند تصدیق نمود بعضی از علماء که این بنده را تکفیر نموده اند ابدا ملاقات ننموده اند و این عبدرا ندیده اند و از مقصود مطلع نشده اند و مع ذلک قالوا ما ارادوا و یفعلون ما یریدون هر دعوی را برهان باید محض قول و اسباب زهد ظاهره نبوده ترجمه چند فقره از فقرات صحیفه مکنونه فاطمیه صلوات الله علیها که مناسب این مقام است بلسان پارسی عرض میشود تا بعضی از امور مستوره در پیشگاه حضور مکشوف شود و مخاطب این بیانات در صحیفه مذکوره که بکلمات مکنونه الیوم معروفست قومی هستند که در ظاهر بعلم و تقوی معروفند و در باطن مطیع نفس و هوی میفرماید ای بیوفایان چرا در ظاهر دعوی شبانی کنید و در باطن ذئب اغنام من شده اید مثل شما مثل ستاره قبل از صبح است که در ظاهر دری و روشن است و در باطن سبب اضلال و هلاکت کاروانهای مدینه و دیار من است و هم چنین میفرماید ای بظاهر آراسته و بباطن کاسته مثل تو مثل آب تلخ صافی است که کمال لطافت و صفا از او در ظاهر مشاهده شود و چون بدست صراف ذائقه احدیه افتد قطره از آن را قبول نفرماید تجلی آفتاب در تراب و مرآت هر دو موجود و لکن از فرقدان تا ارض فرق دان بلکه فرق بی منتهی در میان و همچنین میفرماید ای پسر دنیا بسا سحرگاهان تجلی عنایت من از مشرق لا مکان بمکان تو آمد و تو را در بستر راحت بغیر مشغول دید و چون برق روحانی بمقر عز نورانی رجوع نمود و

در مکامن قرب نزد جنود قدس اظهار نداشتم و خجلت تو را نپسندیدم و همچنین میفرماید ای مدعی دوستی من در سحرگاهان نسیم عنایت من بر تو مرور نمود و تو را بر فراش غفلت خفته یافت و بر حال تو گریست و باز گشت انتهی لذا در پیشگاه عدل سلطانی نباید بقول مدعی اکتفا رود و در فرقان که فارق بین حق و باطل است میفرماید یا ایها الذین آمنوا ان جائکم فاسق بنباء فتبینوا ان تصیبوا قوما بجهالة فتصبحوا علی ما فعلتم نادمین و در حدیث شریف وارد لا تصدقوا النمام بر بعضی از علماء امر مشتبه شده و این عبد را ندیده اند و ان نفوس که ملاقات نموده اند شهادت میدهند که این عبد بغیر ما حکم الله فی الکتاب تکلم ننموده و باین آیه مبارکه ذاکر قوله تعالی هل تنقمون منا الا ان امنا بالله و ما انزل الینا و ما انزل من قبل ای پادشاه زمان چشمهای این آوارگان بشطر رحمت رحمن متوجه و ناظر و البته این بلایا را رحمت کبری از پی و این شداید عظمی را رخاء عظیم از عقب و لکن امید چنان است که حضرت سلطان بنفسه در امور توجه فرمایند که سبب رجای قلوب گردد و این خیر محض است که عرض شد و کفی بالله شهیدا سبحانک اللهم یا الهی اشهد بان قلب السلطان قد کان بین اصبعی قدرتک لو ترید قلبه یا الهی الی شطر الرحمة و الاحسان و انک انت المتعالی المقتدر المنان لا اله الا انت العزیز المستعان در شرایط علماء میفرماید و اما من کان من الفقهآء صائنا لنفسه حافظا لدینه مخالفا لهویه مطیعا لامر مولیه فللعوام ان یقلدوه الی آخر و اگر پادشاه زمان باین بیان که از لسان مظهر وحی رحمن جاری شده ناظر شوند ملاحظه میفرمایند که متصفین باین صفات وارده در حدیث شریف اقل از کبریت احمرند لذا هر نفسی که مدعی علم است قولش مسموع نبوده و نیست و هم چنین در ذکر فقهای آخر الزمان میفرماید فقهاء ذلک الزمان اشر فقها تحت ظل السماء منهم خرجت الفتنة و الیهم تعود و همچنین میفرماید اذا ظهرت راية الحق لعنها اهل الشرق و الغرب و اگر این احادیث را نفسی تکذیب نماید ثبوت آن بر این عبد است چون مقصود اختصار است لذا تفصیل رواة عرض نشد علمائی که فی الحقیقه از کأس انقطاع آشامیده اند ابدا متعرض این عبد نشده اند چنانچه مرحوم شیخ مرتضی اعلی الله

مقامه و اسکنه فی ظل قباب عنایته در ایام توقف در عراق اظهار محبت میفرمودند و بغیر ما اذن الله در این امر تکلم ننمودند نسئل الله بان یوفق الکل علی ما یحب و یرضی حال جمیع نفوس از جمیع امور چشم پوشیده اند و باذیت این طائفه متوجهند چنانچه اگر از بعضی که بعد از فضل باری در ظل مرحمت سلطانی آرمیده اند و بنعمت غیر متناهیه متنعمند سوال شود که در جزای نعمت سلطانی چه خدمت اظهار نموده اید بحسن تدبیر مملکتی بر ممالک افزودید و یا بامری که سبب آسایش رعیت و ابادی مملکت و ابقای ذکر خیر دولت شود توجه نموده اید جوابی ندارند جز آنکه جمعی را صدق و یا کذب باسم بابی در حضور سلطان معروض دارند و بعد بقتل و تاراج مشغول شوند چنانچه در تبریز و منصوریه مصر بعضی را فروختند و زخارف کثیره اخذ نمودند و ابدا در پیشگاه حضور سلطان عرض نشده کل این امور نظر بآن واقع شده که این فقرا را بی معین یافته اند از امور خطیره گذشته اند و باین فقراء پرداخته اند طوائف متعدده و ملل مختلفه در ظل سلطان مستریحند یکطائفه هم این قوم باشند بلکه باید علو همت و سمو فطرت ملازمان سلطانی بشانی مشاهده شود که در تدبیر آن باشند که جمیع ادیان در سایه سلطان در آیند و ما بین کل بعدل حکم رانند اجرای حدود الله محض عدل است و کل بان راضی بلکه حدود الهیه سبب و علت حفظ بریه بوده و خواهد بود بقوله تعالی و لکم فی القصاص حیوة یا اولی الألباب از عدل حضرت سلطان بعید است که بخطای نفسی جمعی از نفوس مورد سیاط غضب شوند حق جل ذکره میفرماید لا تزر وارزة وزر اخری و این بسی معلوم که در هر طائفه عالم و جاهل عاقل و غافل فاسق و متقی بوده و خواهد بود و ارتکاب امور شنیعه از عاقل بعید است چه که عاقل یا طالب دنیا است و یا تارک آن اگر تارک است البته بغیر حق توجه ننماید و از این گذشته خشیة الله او را از ارتکاب افعال منهیه مذمومه منع نماید و اگر طالب دنیا است اموری که سبب و علت اعراض عباد و وحشت من فی البلاد شود البته ارتکاب ننماید بلکه باعمالی که سبب اقبال ناس است عامل شود پس مبرهن شد که اعمال مردوده از انفس جاهله بوده و خواهد بود نسئل الله بان یحفظ عباده عن

التوجه الی غیره و یقربهم الیه انه علی کل شیء قدیر سبحانک اللهم یا الهی تسمع حنینی و تری حالی و ضری و ابتلائی و تعلم ما فی نفسی ان کان ندائی خالصا لوجهک فاجذب به قلوب بریتک الی افق سماء عرفانک و قلب السلطان الی یمین عرش اسمک الرحمن ثم ارزقه یا الهی النعمة التی نزلت من سماء کرمک و سحاب رحمتک لینقطع عما عنده و یتوجه الی شطر الطافک ای رب ایده علی نصرة امرک و اعلاء کلمتک بین خلقک ثم انصره بجنود الغیب و الشهادة لیسخر المدائن باسمک و یحکم علی من علی الارض کلها بقدرتک و سلطانک یا من بیدک ملکوت الایجاد و انک انت الحاکم فی المبدء و المعاد لا اله الا انت المقتدر العزیز الحکیم بشأنی امر را در پیشگاه حضور سلطانی مشتبه نموده اند که اگر از نفسی از این طائفه عمل قبیحی صادر شود آن را از مذهب این عباد میشمرند فو الله الذی لا اله الا هو این عبد ارتکاب مکاره را جایز ندانسته تا چه رسد بآنچه صریحا در کتب الهی نهی آن نازل شده حق ناس را از شرب خمر نهی فرموده و حرمت آن در کتاب الهی نازل و ثبت شده و علمای عصر کثر الله امثالهم طرا ناس را از این عمل شنیع نهی نموده اند مع ذلک بعضی مرتکبند حال جزای این عمل بنفوس غافله راجع و آن مظاهر عز تقدیس مقدس و مبرا یشهد بتقدیسهم کل الوجود من الغیب و الشهود بلی این عباد حق را یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید میدانند و ظهورات مظاهر احدیه را در عالم ملکیه محال ندانسته اند و اگر نفسی محال داند چه فرق است ما بین او و قومی که ید الله را مغلول دانسته اند و اگر حق جل ذکره را مختار دانند باید هر امری که از مصدر حکم آن سلطان قدم ظاهر شود کل قبول نمایند لا مفر و لا مهرب لاحد الا الی الله لا عاصم و لا ملجاء الا الیه و امری که لازم است اتیان دلیل و برهان مدعی علی ما یقول و یدعی دیگر اعراض ناس از عالم و جاهل منوط نبوده و نخواهد بود انبیاء که لئالی بحر احدیه و مهابط وحی الهیه اند محل اعراض و اعتراض ناس واقع شده اند چنانچه میفرماید و همت کل امة برسولهم لیأخذوه و جادلوا بالباطل لیدحضوا به الحق و همچنین میفرماید ما یأتیهم من رسول الا کانوا به یستهزئون در ظهور خاتم انبیاء و سلطان اصفیاء روح العالمین فداه ملاحظه فرمائید که بعد از اشراق شمس

حقیقت از افق حجاز چه مقدار ظلم از اهل ضلال بر آن مظهر عز ذی الجلال وارد شده بشانی عباد غافل بودند که اذیت آن حضرت را از اعظم اعمال و سبب وصول بحق متعال میدانسته اند چه که علمای آن عصر در سنین اولیه از یهود و نصاری از آن شمس افق اعلی اعراض نمودند و باعراض آن نفوس جمیع ناس از وضیع و شریف بر اطفای نور آن نیر افق معانی کمر بستند اسامی کل در کتب مذکور است از جمله وهب بن راهب و کعب بن اشرف و عبدالله ابی و امثال آن نفوس تا آنکه امر بمقامی رسید که در سفک دم اطهر آن حضرت مجلس شوری ترتیب دادند چنانچه حق جل ذکره خبر فرموده و اذ یمکر بک الذین کفروا لیثبتوک او یقتلوک او یخرجوک و یمکرون و یمکر الله و الله خیر الماکرین و همچنین میفرماید و ان کان کبر علیک اعراضهم فان استطعت ان تبتغی نفقا فی الارض او سلما فی السماء فتأتیهم باية و لو شاء الله لجمعهم علی الهدی فلا تکونن من الجاهلین تالله از مضمون این دو آیه مبارکه قلوب مقربین در احتراق است و امثال این امور وارده محققه از نظر محو شده و ابدا تفکر ننموده و نمی نمایند که سبب اعراض عباد در احیان ظهور مطالع انوار الهیه چه بوده و همچنین قبل از خاتم انبیاء در عیسی بن مریم ملاحظه فرمایند بعد از ظهور ان مظهر رحمن جمیع علما آن ساذج ایمان را بکفر و طغیان نسبت داده اند تا بالاخره باجازه حناس که اعظم علمای آن عصر بود و همچنین قیافا که اقضی القضاة بود برآنحضرت وارد آوردند آنچه را که قلم از ذکرش خجل و عاجز است ضاقت علیه الارض بوسعتها الی ان عرجه الله الی السماء و اگر تفصیل جمیع انبیاء عرض شود بیم آنست که کسالت عارض گردد و مخصوص علمای تورية بر آنند که بعد از موسی نبی مستقل صاحب شریعت نخواهد آمد نفسی از اولاد داود ظاهر خواهد شد و او مروج شریعت تورية خواهد شد تا باعانت او حکم تورية ما بین اهل شرق و غرب جاری و نافذ گردد و همچنین اهل انجیل محال دانسته اند که بعد از عیسی بن مریم صاحب امر جدید از مشرق مشیت الهی اشراق نماید و مستدل باین آیه شده اند که در انجیل است ان السماء و الارض تزولان و لکن کلام ابن الانسان لن یزول ابدا و بر آنند که آنچه عیسی بن مریم فرموده و امر نموده تغییر

نیابد در یک مقام از انجیل میفرماید انی ذاهب و ات و در انجیل یوحنا هم بشارت داده بروح تسلی دهنده که بعد از من می آید و در انجیل لوقا هم بعضی علامات مذکور است و لکن چون بعضی از علمای آن ملت هر بیانی را تفسیری بهوای خود نمودند لذا از مقصود محتجب ماندند فیا لیت اذنت لی یا سلطان لنرسل الی حضرتک ما تقربه العیون و تطمئن به النفوس و یوقن کل منصف بان عنده علم الکتاب و بعضی از ناس چون از جواب خصم عاجزند بحبل تحریف کتب متمسکند و حال آنکه ذکر تحریف در مواضع مخصوصه بوده لو لا اعراض الجهلاء و اغماض العلماء لقلت مقالا تفرح به القلوب و تطیر الی الهواء الذی یسمع من هزیز ارياحه انه لا اله الا هو و لکن الان لعدم اقتضاء الزمان منعت اللسان عن البیان و ختم اناء التبیان الی ان یفتح الله بقدرته انه لهو المقتدر القدیر سبحانک اللهم یا الهی اسئلک باسمک الذی به سخرت من فی السموات و الارض بان تحفظ سراج امرک بزجاجة قدرتک و الطافک لئلا تمر علیه ارياح الانکار من شطر الذین غفلوا من اسرار اسمک المختار ثم زد نوره بدهن حکمتک انک انت المقتدر علی من فی ارضک و سمائک ای رب اسئلک بالکلمة العلیا التی بها فزع من فی الارض و السماء الا من تمسک بالعروة الوثقی بان لا تدعنی بین خلقک فارفعنی الیک و ادخلنی فی ظلال رحمتک و اشربنی زلال خمر عنایتک لاسکن فی خباء مجدک و قباب الطافک انک انت المقتدر علی ما تشاء و انک انت المهیمن القیوم یا سلطان قد خبت مصابیح الانصاف و اشتعلت نار الأعتساف فی کل الاطراف الی ان جعلوا اهلی اساری من الزورآء الی الموصل الحدبآء لیس هذا اول حرمة هتکت فی سبیل الله ینبغی لکل نفس ان ینظر و یذکر فیما ورد علی ال الرسول اذ جعلهم القوم اساری و ادخلوهم فی دمشق الفیحآء و کان بینهم سید الساجدین و سند المقربین و کعبة المشتاقین روح ما سواه فداه قیل لهم أأنْتم الخوارج قال لا و الله نحن عباد امنا بالله و آیاته و بنا افتر ثغر الایمان و لاحت آیة الرحمن و بذکرنا سالت البطحآء و ماطت الظلمة التی حالت بین الارض و السماء قیل احرمتم ما احله الله او حللتم ما حرمه الله قال نحن اول من اتبع اوامر الله و نحن اصل الامر و مبدئه و اول کل خیر و منتهاه نحن آیة القدم و ذکره بین الامم قیل اترکتم القران

قال فینا انزله الرحمن و نحن نسائم السبحان بین الاکوان و نحن الشوارع التی انشعبت من البحر الاعظم الذی احیی الله به الارض و یحییها به بعد موتها و منا انتشرت آیاته و ظهرت بیناته و برزت آثاره و عندنا معانیه و اسراره قیل لای جرم ملیتم قال لحب الله و انقطاعنا عما سویه انا ما ذکرنا عبارته علیه السلام بل رشحنا رشحا من البحر الحیوان الذی کان مودعا فی کلماته لیحیی به المقبلون و یطلعوا بما ورد علی امناء الله من قوم سوء اخسرین و نری الیوم یعترضون القوم علی الذین ظلموا من قبل و هم یظلمون اشد مما ظلموا و لا یعرفون تالله انی ما اردت الفساد بل تطهیر العباد عن کل ما منعهم عن التقرب الی الله مالک یوم التناد کنت نائما علی مضجعی مرت علی نفحات ربی الرحمن و ایقظتنی من النوم و امرنی بالندا بین الارض و السمآء ما کان هذا من عندی بل من عنده و یشهد بذلک سکان جبروته و ملکوته و اهل مدائن عزه فو نفسه الحق لا اجزع من البلایا فی سبیله و لا عن الرزایا فی حبه و رضائه قد جعل الله البلآء غادیة لهذه الدسکرة الخضرآء و ذبالة لمصباحه الذی به اشرقت الارض و السمآء هل یبقی لاحد ما عنده من ثروته او یغنیه غدا عن مالک ناصیته لو ینظر احد فی الذین ناموا تحت الرضام و جاوروا الرغام هل یقدر ان یمیز رمم جماجم المالک عن براجم المملوک لا فو مالک الملوک و هل یعرف الولاة من الرعاة و هل یمیز اولی الثروة و الغنا من الذی کان بلا حذآء و وطآء تالله قد رفع الفرق الا لمن قضی الحق و قضی بالحق این العلما و الفضلاء و الامراء این دقة انظارهم و حدة ابصارهم و رقة افکارهم و سلامة اذکارهم و این خزائنهم المستورة و زخارفهم المشهودة و سررهم الموضونة و فرشهم الموضوعة هیهات قد صار الکل بورا و جعلهم قضاء الله هباء منثورا قد نثل ما کنزوا و تشتت ما جمعوا و تبدد ما کتموا اصبحوا لا یری الا اماکنهم الخالیة و سقوفهم الخاویة و جذوعهم المنقعرة و قشیبهم البالیة ان البصیر لا یشغله المال عن النظر الی المآل و الخبیر لا تمسکه الاموال عن التوجه الی الغنی المتعال این من حکم علی ما طلعت الشمس علیها و اسرف و استطرف فی الدنیا و ما خلق فیها این صاحب الکتیبة السمرآء و الرایة الصفرآء این من حکم فی الزورآء و این من ظلم فی الفیحاء و این الذین ارتعد الکنوز من کرمهم و قبض البحر

عند بسط اکفهم و هممهم و این من طال ذراعه فی العصیان و مال ذرعه عن الرحمن این الذی کان ان یجتبی اللذات و یجتنی اثمار الشهوات این ربات الکمال و ذوات الجمال این اغصانهم المتمایلة و افنانهم المتطاولة و قصورهم العالیة و بساتینهم المعروشة و این دقة ادیمها ورقة نسیمها و خریر مائها و هزیز ارياحها و هدیر ورقائها و حفیف اشجارها و این سحورهم المفترة و ثغورهم المبتسمة فواها لهم قد هبطوا الحضیض و جاوروا القضیض لا یسمع الیوم منهم ذکر و لا رکز و لا یعرف منهم امر و لا رمز ایمارون القوم و هم یشهدون اینکرون و هم یعلمون لم ادر بای واد یهیمون اما یرون یذهبون و لا یرجعون الی متی یغیرون و ینجدون یهبطون و یصعدون الم یأن للذین آمنوا ان تخشع قلوبهم لذکر الله طوبی لمن قال و یقول بلی یا رب آن و حان و ینقطع عما کان الی مالک الاکوان و ملیک الامکان هیهات لا یحصد الا ما زرع و لا یؤخذ الا ما وضع الا بفضل الله و کرمه هل حملت الارض بالذی لا تمنعه سبحات الجلال عن الصعود الی ملکوت ربه العزیز المتعال و هل لنا من العمل ما یزول به العلل و یقربنا الی مالک العلل نسئل الله بان یعاملنا بفضله لا بعدله و یجعلنا ممن توجه الیه و انقطع عما سویه یا ملک قد رایت فی سبیل الله ما لا رأت عین و لا سمعت اذن قد انکرنی المعارف و ضاق علی المخارف قد نضب ضحْضاح السلامة و اصفر ضحْضاح الراحة کم من البلایا نزلت و کم منها سوف تنزل امشی مقبلا الی العزیز الوهاب و عن ورائی تنساب الحباب قد استهل مدمعی الی ان بل مضجعی و لیس حزنی لنفسی تالله راسی یشتاق الرماح فی حب مولیه و ما مررت علی شجر الا و قد خاطبه فؤادی یا لیت قطعت لاسمی و صلب علیک جسدی فی سبیل ربی بل بما اری الناس فی سکرتهم یعمهون و لا یعرفون رفعوا اهوائهم و وضعوا الههم کانهم اتخذوا امر الله هزوا و لهوا و لعبا و یحسبون انهم محسنون و فی حصن الأمان هم محصنون لیس الامر کما یظنون غدا یرون ما ینکرون فسوف یخرجوننا اولو الحکم و الغنا من هذه الارض التی سمیت بادرنه الی مدینة عکا و مما یحکون انها اخرب مدن الدنیا و اقبحها صورة و اردئها هواء و انتنها مآء کانها دار حکومة الصدی لا یسمع من ارجائها الا صوت ترجیعه و ارادوا ان یحبسوا الغلام فیها و یسدوا علی وجوهنا ابواب الرخآء و یصدوا عنا

عرض الحیوة الدنیا فیما غبر من ایامنا تالله لو ینهکنی اللغب و یهلکنی السغب و یجعل فراشی من الصخرة الصمآء و مؤانسی وحوش العراء لا اجزع و اصبر کما صبر اولو الحزم و اصحاب العزم بحول الله مالک القدم و خالق الامم و اشکر الله علی کل الاحوال و نرجو من کرمه تعالی بهذا الحبس یعتق الرقاب من السلاسل و الاطناب و یجعل الوجوه خالصة لوجهه العزیز الوهاب انه مجیب لمن دعاه و قریب لمن ناجاه و نسئله بان یجعل هذا البلآء الادهم درعا لهیکل امره و به یحفظه من سیوف شاحذة و قضب نافذة لم یزل بالبلآء علا امره و سنا ذکره هذا من سنته قد خلت فی القرون الخالیة و الاعصار الماضیة فسوف یعلمون القوم ما لا یفقهونه الیوم اذا عثر جوادهم و طوی مهادهم و کلت اسیافهم و زلت اقدامهم لم ادر الی متی یرکبون مطیة الهوی و یهیمون فی هیمآء الغفلة و الغوی ایبقی عزة من عز و ذلة من ذل ام یبقی من اتکأ علی الوسادة العلیا و بلغ فی العزة الی الغایة القصوی لا و ربی الرحمن کل من علیها فان و یبقی وجه ربی العزیز المنان ای درع ما اصابها سهم الردی و ای فود ما عرته ید القضا و ای حصن منع عنه رسول الموت اذا اتی و ای سریر ما کسر و ای سدیر ما قفر لو علم الناس ما ورآء الختام من رحیق رحمة ربهم العزیز العلام لنبذوا الملام و استرضوا عن الغلام و اما الان حجبونی بحجاب الظلام الذی نسجوه بایدی الظنون و الاوهام سوف تشق ید البیضآء جیبا لهذه اللیلة الدلمآء و یفتح الله لمدینته بابا رتاجا یومئذ یدخلون فیها الناس افواجا و یقولون ما قالته اللائمات من قبل لیظهر فی الغایات ما بدا فی البدایات ایریدون الاقامة و رجلهم فی الرکاب و هل یرون لذهابهم من ایاب لا و رب الارباب الا فی المآب یومئذ یقوم الناس من الاجداث و یسئلون عن التراث طوبی لمن لا تسومه الاثقال فی ذلک الیوم الذی فیه تمر الجبال و یحضر الکل للسؤال فی محضر الله المتعال انه شدید النکال نسئل الله بان یقدس قلوب بعض العلماء من الضغینة و البغضآء لینظروا الاشیآء بعین لا یغلبها الاغضآء و یصعدهم الی مقام لا تقلبهم الدنیا و ریاستها عن النظر الی الافق الاعلی و لا یشغلهم المعاش و اسباب الفراش عن الیوم الذی فیه یجعل الجبال کالفراش و لو انهم یفرحون بما ورد علینا من البلآء فسوف یأتی یوم فیه ینوحون و یبکون فو ربی

لو خیرت فیما هم علیه من العزة و الغنا و الثروة و العلاء و الراحة و الرخاء و ما انا فیه من الشدة و البلآء لاخترت ما انا فیه الیوم و الان لا ابدل ذرة من هذه البلایا بما خلق فی ملکوت الانشآء لولا البلاء فی سبیل الله ما لذلی بقائی و ما نفعنی حیوتی و لا یخفی علی اهل البصر و الناظرین الی المنظر الاکبر بانی فی اکثر ایامی کنت کعبد یکون جالسا تحت سیف علق بشعرة واحدة و لم یدر متی ینزل علیه اینزل فی الحین او بعد حین و فی کل ذلک نشکر الله رب العالمین و نحمده فی کل الاحوال انه علی کل شیء شهید نسئل الله بان یبسط ظله لیسرعن الیه الموحدون و یأوین فیه المخلصون و یرزق العباد من روض عنایته زهرا و من افق الطافه زهرا و یؤیده فیما یحب و یرضی و یوفقه علی ما یقربه الی مطلع اسمائه الحسنی لیغض الطرف مما یری من الاجحاف و ینظر الی الرعیة بعین الالطاف و یحفظهم من الاعتساف و نسئله تعالی بان یجمع الکل علی خلیج البحر الاعظم الذی کل قطرة منه تنادی انه مبشر العالمین و محیی العالمین و الحمد لله مالک یوم الدین و نسئله تعالی بان یجعلک ناصرا لامره و ناظرا الی عدله لتحکم علی العباد کما تحکم علی ذوی قرابتک و تختار لهم ما تختاره لنفسک انه لهو المقتدر المتعالی المهیمن القیوم

کذلک عمرنا الهیکل بایادی القدرة و الاقتدار ان انتم تعلمون هذا لهیکل الذی وعدتم به فی الکتاب تقربوا الیه هذا خیر لکم ان انتم تفقهون ان انصفوا یا ملأ الارض هذا خیر ام الهیکل الذی بنی من الطین توجهوا الیه کذلک امرتم من لدی الله المهیمن القیوم ان اتبعوا الامر ثم احمدوا الله ربکم فیما انعم علیکم انه لهو الحق لا اله الا هو یظهر ما یشاء بقوله کن فیکون